

พุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๘/๒๕๖๕ เมษายน - มิถุนายน พ.ศ.๒๕๖๕

โครงการพุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ทรงพระเจริญ

๓ มิถุนายน เสด็จพระราชสมภพ สมเด็จพระนางเจ้าสุทิดา บรมราชินี

สุรทินบันดาลดลมงคลมาส

มิถุนายนประเสริฐเกิดเทวี

สวรรณศรีสร้างให้มาสูงค่าแล้ว

บนบัลลังก์ทรงสิริวชิรา

ทรงเข็มขัดเกรงเกรียงเยี่ยงทหาร

ทรงสนองราชกิจใกล้อันใหญ่โต

ขอพระองค์ทรงเกษมสำราญจรณ

วาระราชสมภพเย็นเพ็ญไฉน

สุรชาติตติยาเลื้อมราศี

พระบรมราชินีสุทิดา

เป็นนางแก้วรองบาทราชพงศา

ศักดิ์โสภาคพิศพรุ่งยิ่งภิญโญ

ทรงเชี่ยวชาญการบินนักเยี่ยมอัคนี

เคียงวโรภาสบทศมินทร์

ประสพสิ่งสรรพพิสุทธิดุจถวิล

สมเป็นปิ่นราชินีศรีไทยเทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

โครงการ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๘ ประจำเดือน เมษายน - มิถุนายน ๒๕๖๕

ชีวิตของคนเรานั้นเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนเสมอ สิ่งที่เราจะต้องทำก็คือการใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาทและมีสติ รู้ตัวเองอยู่เสมอในการทำสิ่งต่างๆ สตินั้นหมายถึงการที่เรามีความระลึกรู้ในอารมณ์ เมื่อเราตระลึกรู้อารมณ์เช่นนี้แล้ว ผลก็คือ ความเป็นผู้ที่ไม่อยู่ในความประมาทนั่นเอง ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก “อย่าอยู่ในความประมาท” ผู้ที่อยู่ในความประมาทแล้ว ก็เท่ากับอยู่ในความตายนั่นเอง แต่ละวินาทีที่อย่างก้าวไปนั้น สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้โดยที่คาดไม่ถึง แม้บางอย่างจะมีการวางแผนงานล่วงหน้าแล้วก็ตาม แต่ปัจจัยที่คาดไม่ถึงอาจแทรกเข้ามาได้โดยไม่ทันตั้งตัว ดังนั้นสติจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะใช้แก้ปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุข “สติ” จะเป็นเครื่องเตือนจิตใจ และก่อปัญญาให้แต่ละคนพินิจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองอย่างรอบคอบ การเตรียมพร้อมรับมือกับปัญหาทุกด้านอย่างมีสติจึงเป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดในการครองตน เพื่อรับมือกับภาวะที่จะเกิดขึ้น

ดังนั้นเวลาจะทำอะไรเราต้องมีสติ ชีวิตตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ชีวิตเราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความสติ ถ้าเราขาดสติ มันก็เหมือนคนที่ตายแล้วนั่นเอง “ผู้ตั้งอยู่ในความประมาท ก็เหมือนคนที่ตายแล้ว” พระราชวิสุทธิประชาชนาถ (เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ และประธานที่ปรึกษามูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ)

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษาและอำนวยการ

หลวงพ่เจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชาชนาถ (อลงกต ติกุชปญโญ)
พระครูภัทรปัญญาวุธ (เอก ภาทปญโญ)

บรรณาธิการ

พันเอกประชุม สุขสำราญ
พันเอกศรัณยภูมิ ผู้พิมพ์

เขียน/เรียบเรียง

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลิโต
นายประตุงบุญ ทองสว่าง
และทีมงานวารสารพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ที่ตั้ง ๑๖๙ หมู่ ๙ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐
โทรศัพท์ : ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๐๐
โทรสาร : ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๔๙
อีเมลล์ : sps.lopburi@gmail.com
เว็บไซต์ : www.srisuvanabhumibuddhist.com

Content สารบัญ

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ (วาสนมหาเถร)	๓
พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ หลวงปู่สิงห์ ขนดยาคโม	๔
ประวัติวันสงกรานต์	๕
วันฉัตรมงคล	๗
วันจักรี	๘
ลีลาวาทะ	๙
วันพีชมงคล	๑๑
บทกลอนประวัติ พระปาง	
◉ ปางเสวยมธุปายาส	๑๓
◉ ปางลอยลาด	๑๔
รากมนุษย์	๑๕
ประมวลภาพ	
◉ โครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ	๑๗
◉ ความก้าวหน้างานก่อสร้าง	๑๘
ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ จังหวัดลพบุรี	๒๑
วันวิสาขบูชา	๒๒
พาเที่ยววัด..วัดมณีชลขันธ์ พระอารามหลวง	๒๔
ถึงเวลาไปมานั่งสำรอง	๒๘
นิทานชาดก เรื่อง แพะกับเสือเหลือง	๒๙
วันแรงงาน	๓๐
มงคลชีวิตทำงานไม่มีโทษ	๓๑
ธรรมะ จาก หลวงพ่อเจ้าคุณ เรื่อง...ทำไมต้องมีสติ	๓๔
พระธรรมนำสุข เรื่อง เชื่อง่ายกลายเป็นเหยื่อ	๓๖

สมเด็จพระสังฆราชแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ(วาสนมหาเถร)

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ พระนามเดิม **วาสน์** ฉายา **วาสน์** เป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกพระองค์ที่ ๑๘ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สถิต ณ วัดราชบพิธสถิตมหาสีมารามราชวรวิหาร ทรงดำรงตำแหน่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๑๗ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงอยู่ในตำแหน่ง ๑๔ พรรษา สิ้นพระชนม์เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๑ สิริพระชันษา ๙๑ ปี ๑๗๘ วัน

★ ประสูติ

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ มีพระนามเดิมว่า มัทรี นิลประภา ภายหลังเปลี่ยนพระนามเป็น **วาสน์** ประสูติเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๔๐ เวลา ๑๙.๓๓ น. ที่ตำบลบ่อโพธิ์ อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นบุตรคนโตของพระชนกผาด และพระชนนีบาง นิลประภา

★ อุปสมบท

พระองค์ได้บรรพชา ณ วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๕ โดยมีสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ ครั้นทรงกรมหมื่น เป็นพระอุปัชฌาย์ พระวินัยมุณี (แปลก วุฑฒินฺทฺยาโณ) เป็นพระศีลาจารย์ แล้วอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ในวันที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๑ โดยมีสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระวินัยมุณี (แปลก วุฑฒินฺทฺยาโณ) เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระญาณดิลก (รอด วราลโย) วัดเสนาสนาราม พระนครศรีอยุธยา เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า "วาสน์"

★ การศึกษา

เมื่ออุปสมบทแล้วได้ศึกษาพระปริยัติธรรมจนสอบได้ตามลำดับดังนี้

พ.ศ. ๒๔๕๘ นักธรรมชั้นตรี

พ.ศ. ๒๔๕๙ สอบได้เปรียญธรรม ๓ ประโยค (ได้รับพระราชทานพัดใบตาลพื้นแพรเขียวประดับเลื่อม^[๑] เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๐ ณ พระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัยมัยโหลยพิมาน^[๑])

พ.ศ. ๒๔๖๑ สอบได้นักธรรมชั้นโท

พ.ศ. ๒๔๗๐ สอบได้เปรียญธรรม ๔ ประโยค

★ สิ้นพระชนม์

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ สิ้นพระชนม์ด้วยพระโรคบิดผดุงอัมพาต พระหทัยวาย ณ โรงพยาบาลศิริราช เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๑ เวลา ๑๖:๕๐ น. สิริพระชันษา ๙๑ ปี ๑๗๘ วัน สำนักนายกรัฐมนตรีได้ประกาศถวายความอาลัยโดยให้สถานราชการทุกแห่งลดธงลงครึ่งเสาเป็นเวลา ๓ วัน และข้าราชการไว้ทุกข์เป็นเวลา ๑๕ วัน ได้รับพระราชทานเพลิงพระศพเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๔๓๒ ณ พระเมรุวัดเทพศิรินทราวาสในปี พ.ศ. ๒๔๖๒ พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงสถาปนาพระอัฐิของสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (วาสน์ วาสน์) ในฐานะพระราชอุปัชฌาจารย์เมื่อครั้งทรงผนวช ขึ้นเป็น **“สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ”** ในการนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้เจ้าพนักงานจัดฉัตรตาดเหลือง ๕ ชั้น ถวายกางกั้นพระรูปบรรจุพระสรีรางคาร ณ วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม กับทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้แบ่งพระอัฐิบรรจุลงพระโกศทองคำ เชิญมาประดิษฐานในหอพระนาถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม เพื่อเป็นที่ทรงสักการบูชาและทรงบำเพ็ญพระราชกุศลอุทิศถวายในพระฐานะพระบุพการีทางธรรมสืบไป

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี เรื่อง สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ

พระญาณวิเศษสัมฤทธิ์วิราจารย์ (หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม)

พระญาณวิเศษสัมฤทธิ์วิราจารย์ หรือ หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม (๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๓๒ - ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๔) เป็นพระภิกษุฝ่ายธรรมยุติกนิกาย ชาวจังหวัดอุบลราชธานี พระปาการมฐานศิษย์องค์สำคัญของ หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล และ หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม เป็นพระภิกษุผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตามพระธรรมวินัย เอาใจใส่การศึกษาปฏิบัติธรรม มีความรู้ความเห็นลึกซึ้ง มีปฏิภาณเทศนาแจ่มแจ้ง ไฉไลไพเราะจับใจ มีชื่อเสียงด้านวิปัสสนาธุระ ธรรมบาลี อักษรสมัย และวิทยาคม เป็นบุคคลที่มีจิตใจหนักแน่น ประพฤติพรหมจรรย์ บำเพ็ญวิปัสสนาธุระตลอดชีวิต มุ่งติดต่อหมู่คณะและพระศาสนา รับภาระธุระครูบาอาจารย์ พ้นฟูทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาฝ่ายวิปัสสนาธุระ เมื่อรับตำแหน่งฝ่ายบริหาร ยินดีรับภาระและเอาใจใส่ด้วยความเต็มใจ ยังกิจการคณะสงฆ์ให้เจริญรุ่งเรือง มีพระสงฆ์สามเณรและฆราวาสเป็นศิษย์มากมาย จนได้รับขนานนามว่า แม่ทัพธรรมพระกรรมฐาน

หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม นามเดิมชื่อ **สิงห์ บุญโท** ถือกำเนิดเมื่อวันจันทร์ ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๓ ปีฉลู เอกศก จุลศักราช ๑๒๕๑ ตรงกับวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๓๒ ณ บ้านหนองซอน ตำบลหัวตะพาน อำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งในปัจจุบันคือ บ้านหนองซอน ตำบลหัวตะพาน อำเภอหัวตะพาน จังหวัดอำนาจเจริญ บิดาชื่อ เพี้ยอินทวงษ์ (อ้วน บุญโท) มารดาชื่อ หล้า บุญโท ท่านเป็นบุตรคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๗ คน (บุตรคนที่ ๕ คือ พระอาจารย์หม่าปิ่น ปญญาโณ ป.ธ.๕ พระน้องชายของหลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม)

ปี พ.ศ. ๒๔๔๖ เมื่อท่านอายุ ๑๔ ปี ได้บรรพชาเป็นสามเณร สำนักพระอุปัชฌาย์ป๋อง ณ วัดบ้านหนองซอน ตำบลหัวตะพาน อำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี

ปี พ.ศ. ๒๔๔๙ เมื่อท่านอายุ ๑๗ ปี ได้ย้ายไปอยู่ วัดสุทัศน์ เมืองอุบลราชธานี เพื่อศึกษาเล่าเรียนวิชาความรู้ให้ยิ่งขึ้น และได้บวชเป็นสามเณรธรรมยุตในสำนักพระครูสมุห์โหม ณ วัดสุทัศน์ เมืองอุบลราชธานี เมื่อวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ตรงกับวันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ในปัจจุบันคือ วัดสุทัศนาราม ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

คตินิยมคำสอน

นักปฏิบัติทั้งหลายในพระพุทธศาสนา พึงเป็นผู้มีศีลเป็นที่รัก มีวัตรปฏิบัติพร้อมบริบูรณ์ และมีธรรมซึ่งมีอุปการะมากเป็นที่เจริญอยู่ จึงเป็นผู้เจริญรุ่งเรือง ธรรมมีอุปการะมาก มีหลายประการ แต่จะกล่าวในที่นี้เฉพาะ ๓ ประการ คือ

๑. อปมาโท อมตปัท พึงเป็นผู้ไม่ประมาท ซึ่งบทธรรมอันไม่ตาย
 ๒. สติมา ปริมุข สติ อุปกฺขเปติ พึงเป็นผู้มีสติ เฉพาะหน้าเสมอ
 ๓. สมฺปชาโน พึงเป็นผู้มีสัมปชัญญะ รู้จิตเสมอ
- ธรรม ๓ ประการเหล่านี้ เป็นธรรมมีอุปการะมาก นักปฏิบัติย่อมเจริญอยู่เป็นนิตย์ ฯ...

พระญาณวิเศษสัมฤทธิ์วิราจารย์ (สิงห์ ขนตยาคโม) ได้ละวางสังขารเนื่องจากเป็นโรคมะเร็งในกระเพาะอาหารเรื้อรัง มรณภาพด้วยอาการสงบ เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๔ เวลา ๑๐.๒๐ น. ณ วัดป่าสาละวัน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา สิริอายุ ๗๒ ปี ๕๒ พรรษา

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี เรื่อง พระญาณวิเศษสัมฤทธิ์วิราจารย์ (หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม)

ประวัตินวันสงกรานต์

สงกรานต์ คือ ประเพณีของประเทศไทย ลาว กัมพูชา พม่า ชนกลุ่มน้อยชาวไตแถบเวียดนาม และมณฑลยูนานของจีน รวมถึงศรีลังกา และประเทศทางตะวันออกของประเทศอินเดีย สันนิษฐานกันว่า ประเพณีสงกรานต์นั้นได้รับวัฒนธรรมมาจากเทศกาลโฮลีในอินเดีย แต่เทศกาลโฮลีจะใช้การสาดสีแทน โดยจะจัดให้มีขึ้นในทุกวันแรม 1 ค่ำ เดือน 4 ซึ่งก็คือเดือนมีนาคม

สงกรานต์ เป็นคำในภาษา สันสกฤต ที่หมายถึง การเคลื่อนย้าย โดยเป็นการอุปมาถึงการเคลื่อนย้ายการประทับในจักรวาล หรือการเคลื่อนเข้าสู่ปีใหม่ตามความเชื่อของไทยและบางประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเพณีสงกรานต์นั้นมีสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณคู่กับตรุษ จึงมักเรียกรวมกันว่า ประเพณีตรุษสงกรานต์ หมายถึง การ

สงท่ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เดิมทีวันที่จัดสงกรานต์นั้นจะมีการคำนวณทางดาราศาสตร์ แต่ในปัจจุบันได้มีการกำหนดวันที่แน่นอน คือ ตั้งแต่ ๑๓-๑๕ เมษายน แต่เดิม วันขึ้นปีใหม่ไทย คือ วันเริ่มปีปฏิทินของไทยจนถึง พ.ศ. ๒๔๓๑ และได้มีการเปลี่ยนแปลงมาเป็นวันที่ ๑ เมษายน เป็นวันขึ้นปีใหม่จนถึง พ.ศ. ๒๔๘๓

ประวัตินวันสงกรานต์

เมื่อครั้งก่อน พิธีสงกรานต์ เป็นพิธีกรรมที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว หรือชุมชนบ้านใกล้เรือนเคียง แต่ในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงให้พิธีสงกรานต์นั้นเป็นเทศกาลสงกรานต์ โดยได้ขยายออกไปสู่สังคมเป็นวงกว้างมากขึ้น และมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนทัศนคติ ตลอดจนความเชื่อไป แต่เดิมในพิธีสงกรานต์จะใช้ น้ำ เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นองค์ประกอบหลักของพิธี แก่กันกับความหมายของฤดูร้อน ช่วงเวลาที่พระอาทิตย์เคลื่อนเข้าสู่ราศีเมษ ในวันนี้จะใช้น้ำรดให้ แก่กันเพื่อความชุ่มชื้น มีการขอพรจากผู้ใหญ่ มีการรำลึก

และกตัญญูต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับ ต่อมาในสังคมไทยสมัยใหม่เกิดเป็นประเพณีกลับบ้านในช่วงเทศกาลสงกรานต์ นับว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว อีกทั้งยังมีประเพณีที่สืบทอดมาตั้งแต่ดั้งเดิม อย่าง การสงฆ์พระที่นำมาซึ่งความเป็นสิริมงคล เพื่อให้เป็นการเริ่มต้นปีใหม่ที่มีความสุขปัจจุบันได้มีการประชาสัมพันธ์ในเชิงท่องเที่ยวว่าเป็น Water Festival หรือ เทศกาลแห่่น้ำ โดยได้ตัดข้อมูลในส่วนที่เป็นความเชื่อดั้งเดิมออกไป

กิจกรรมวันสงกรานต์

การทำบุญตักบาตร นับว่าเป็นการสร้างบุญสร้างกุศลให้กับตนเอง อีกทั้งยังเป็นการอุทิศส่วนกุศลนั้นให้แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว การทำบุญในลักษณะนี้มักจะมีการเตรียมไว้ล่วงหน้า เมื่อถึงเวลาทำบุญก็จะนำอาหารไปตักบาตรถวายพระภิกษุที่ศาลาวัดโดยจัดเป็นที่รวมสำหรับการทำบุญในวันเดียวกันนี้หลังจากที่ได้ทำบุญเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะมีการก่อเจดีย์ทรายอันเป็นประเพณีที่สำคัญในวันสงกรานต์อีกด้วย

การรดน้ำ นับได้ว่าเป็นการอวยพรปีใหม่ให้แก่กันและกัน น้ำที่นำมาใช้รดหัวในการนี้มักเป็นน้ำหอมเจือด้วยน้ำธรรมดา

การสงฆ์น้ำพระ เป็นการรดน้ำพระพุทธรูปที่บ้านและที่วัด ซึ่งในบางที่ก็จะมีการจัดให้สงฆ์น้ำพระสงฆ์เพิ่มเติมด้วย

การบังสุกุลอัฐิ สำหรับเถ้ากระดูกของญาติผู้ใหญ่ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว มักทำที่เก็บเป็นลักษณะของเจดีย์ จากนั้นจะนิมนต์พระไปบังสุกุล

การรดน้ำผู้ใหญ่ คือการที่เราไปอวยพรผู้ใหญ่ที่ให้ความเคารพนับถือ อย่าง ครูบาอาจารย์ มักจะนั่งลงกับที่ จากนั้นผู้รดก็จะเอาน้ำหอมเจือกับน้ำธรรมดาลงไปที่มือ

ผู้หลักผู้ใหญ่ก็จะให้ศีลให้พรผู้ที่ไปรด หากเป็นพระก็อาจนำเอาผ้าสบงไปถวายเพื่อให้ผลัดเปลี่ยนด้วย แต่หากเป็นฆราวาสก็จะหาผ้าถุง หรือผ้าขาวม้าไปให้เปลี่ยน มีความหมายกับการเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ ในวันปีใหม่ไทย

การดำหัว มีจุดประสงค์คล้ายกับการรดน้ำของทางภาคกลาง ส่วนใหญ่จะพบเห็นการดำหัวได้ทางภาคเหนือ การดำหัวทำเพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ที่อาวุโสกว่า ไม่ว่าจะเป็น พระ ผู้สูงอายุ ซึ่งจะมีการขอขมาในสิ่งที่ได้ล่วงเกิน หรือเป็นการขอพรปีใหม่จากผู้ใหญ่ ของที่ใช้ในการดำหัวหลักๆ ประกอบด้วย อาภรณ์ มะพร้าว กล้วย ส้มป่อย เทียน และดอกไม้

การปล่อยนกปล่อยปลา ถือว่าการล้างบาปที่เราได้ทำไว้ เป็นการสะเดาะเคราะห์ร้ายให้กลายเป็นดี มีแต่ความสุข ความสบายในวันขึ้นปีใหม่

การขนทรายเข้าวัด ในทางภาคเหนือนิยมขนทรายเข้าวัดเพื่อเป็นนิมิตโชคลาภให้พบแต่ความสุข ความเจริญ เงินทองไหลมาเทมาดุจทรายที่ขนเข้าวัด แต่ก็มีบางพื้นที่มีความเชื่อว่า การนำทรายที่ติดเท้าออกจากวัดเป็นบาป จึงต้องขนทรายเข้าวัดเพื่อไม่ให้เกิดบาป

■ แหล่งที่มา : <http://event.sanook.com/day/songkran/>

วันฉัตรมงคล

สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน อธิบายว่า พระราชพิธีฉัตรมงคล เป็นพระราชพิธีบำเพ็ญพระราชกุศลสมโภชพระมหาเศวตฉัตร เครื่องราชูปโภค ผลองสิริราชสมบัติ เนื่องในวันคล้ายวันบรมราชาภิเษกของพระมหากษัตริย์ในพระบรมราชวงศ์จักรี เริ่มมีครั้งแรกในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ตามธรรมเนียมเดิม ในเดือน ๖ (ตรงกับเดือนพฤษภาคม) เจ้าพนักงานทั้งฝ่ายหน้าและฝ่ายในที่มีหน้าที่รักษาเครื่องราชูปโภคและพระราชนิเวศน์ จะทำพิธีสมโภชเป็นการภายใน โดยฝ่ายในจะตั้งเครื่องสังเวย เครื่องประโคม และร้อยดอกไม้ประดับบูชา ส่วนฝ่ายหน้าจะจัดพิธีสดมณต์เลี้ยงพระด้วย เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงประกอบพิธีบรมราชาภิเษก เมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๖ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ปีกุนตรีศก จ.ศ. ๑๒๑๓ ตรงกับวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๓๙๔ นั้น ตรงกับเดือนที่เจ้าพนักงานทำพิธีสมโภชเครื่องราชูปโภค จึงโปรดเกล้าฯ ให้จัดการพระราชกุศลในวันคล้ายวันบรมราชาภิเษกและพระราชทานชื่อว่า “ฉัตรมงคล” โดยจัดการพระราชพิธีในเดือน ๖ ขึ้น ๑๔ ๑๕ ค่ำ และแรม ๑ ค่ำ รวม ๔ วัน

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงรับบรมราชาภิเษกเมื่อวันพุธ เดือน ๑๒ แรม ๑๒ ค่ำ ปีมะโรงลัมภุศิก จ.ศ. ๑๒๓๐ ตรงกับวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๑๑ แต่ยังคงให้จัดพระราชพิธีฉัตรมงคลในเดือน ๖ ตามแบบอย่างในรัชกาลที่ ๔ ต่อมา จนกระทั่งเมื่อประกอบพระราชพิธีบรมราชาภิเษก ครั้งที่ ๒ ในวันอาทิตย์ เดือน ๑๒ แรม ๑๒ ค่ำ ปีระกาเบญจศก จ.ศ. ๑๒๓๕ ตรงกับวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๑๖ พระองค์โปรดเกล้าฯ พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์จุลจอมเกล้าแก่พระบรมวงศานุวงศ์ และข้าราชการที่ได้รับพระราชทานพานทองด้วย ในปีต่อมาจึงย้ายเวลาจัดพระราชพิธีฉัตรมงคลจากเดือน ๖ มาทำในเดือน ๑๒ และ

เรียกว่า “การสมโภชพระมหาเศวตฉัตร” มีการจัดพระราชพิธีรวม ๔ วัน ในเดือน ๑๒ แรม ๑๐ ค่ำ ถึงแรม ๑๓ ค่ำ ทั้งนี้ ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช (รัชกาลที่ ๙) พระราชพิธีฉัตรมงคลจัดขึ้นในวันที่ ๕ พฤษภาคม เพราะทรงประกอบพระราชพิธีบรมราชาภิเษกเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓

ต่อมาในสมัยของพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๑๐) ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งการพระราชพิธีนี้ขึ้นในวันที่ ๔-๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยพระราชพิธีบรมราชาภิเษกอย่างเป็นทางการจัดขึ้นในวันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ (วันฉัตรมงคลถูกกำหนดวันขึ้นตามวันบรมราชาภิเษก) และในปีถัดไปจึงถือว่าวันนี้เป็นวันฉัตรมงคล

คณะรัฐมนตรี ได้มีมติกำหนดให้ วันที่ ๔ พฤษภาคม ของทุกปี เป็นวันฉัตรมงคล โดยพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีพระปฐมบรมราชโองการ ในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก ว่า “เราจะสืบสาน รักษา และต่อยอด และครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งอาณาราษฎรตลอดไป” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พลกนิกรชาวไทย จึงได้ถือเอาวันที่ ๔ พฤษภาคม ของทุกปี เป็นวันฉัตรมงคล เพื่อน้อมรำลึกถึงวันสำคัญนี้

กิจกรรมที่ประชาชนควรปฏิบัติ

๑. ร่วมทำบุญตักบาตร ถวายเงินพระราชกุศล เพื่อเป็นมงคลแก่ชีวิต
๒. ถวายพระพรชัย
๓. ประดับธงชาติตามอาคารบ้านเรือน
๔. ร่วมทำความดี ปลูกต้นไม้ กิจกรรมจิตอาสา ช่วยเหลือสังคม

■ แหล่งที่มา : <https://www.prachachat.net/general/news-661702>

วันจักรี

๖ เมษายน

วันที่ระลึกมหาจักรีบรมราชวงศ์

ประวัติวันจักรี

วันจักรี (Chakri Memorial Day) ตรงกับวันที่ ๖ เมษายนของทุกปี อันเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๓๒๕ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช หรือพระรามาธิบดีที่ ๑ ทรงเสด็จปราบดาภิเษกขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรีและเป็นวันครบรอบการก่อตั้งราชวงศ์จักรี ในวันที่จึงถือเป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งที่พวกเราชาวไทยควรให้ความระลึกถึง กว่าจะมาเป็นสยามได้ในทุกวันนี้

ความสำคัญของวันจักรี

วันจักรี (Chakri Memorial Day) คือ วันที่ระลึกถึงมหาจักรีบรมราชวงศ์ เป็นวันที่ พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เสด็จปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์เป็นพระมหากษัตริย์พระองค์แรกแห่งราชวงศ์จักรี อีกทั้งยังเริ่มก่อสร้างพระนครแห่งใหม่ในนาม กรุงเทพมหานครวรรัตนโกสินทร์ ที่นับว่าเป็นเมืองหลวงแห่งใหม่ถัดจากกรุงธนบุรี ซึ่งเมื่อครั้งที่กรุงธนบุรีเป็นราชธานีนั้น มีอาณาบริเวณรวมทั้งสองฝั่งของแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้เป็นเมืองหลวงที่มีแม่น้ำไหลผ่านกลางเมือง ต่อมา พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงเปลี่ยนนามใหม่ จาก กรุงเทพมหานครวรรัตนโกสินทร์ เป็น กรุงเทพมหานครอมรรัตนโกสินทร์ ซึ่งช่วง

เวลาตั้งแต่ก่อตั้งกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๕ มักเรียกกันว่า สมัยรัตนโกสินทร์ เช่นเดียวกันกับที่เคยเรียกยุคสมัยที่ผ่านมาในสยาม โดยพระเจ้าแผ่นดินในสมัยรัตนโกสินทร์นี้ได้สืบสันตติวงศ์ต่อเนื่องกันมาในราชวงศ์เดียวกัน จนถึงปัจจุบัน มี ๙ รัชกาล รวมระยะเวลาแล้วกว่า ๒๓๕ ปี

จากบันทึกตามประวัติศาสตร์ระบุว่า ในปี พ.ศ. ๒๔๑๖ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดเกล้าฯ ให้หล่อพระบรมรูปของบูรพมหากษัตริย์ ๔ พระองค์ (รัชกาลที่ ๑ รัชกาลที่ ๔) ขึ้นประดิษฐานเอาไว้สำหรับให้พระมหากษัตริย์พระองค์ต่อไป ตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการ และประชาชนทั่วไปได้ถวายความเคารพสักการะ เพื่อเป็นการระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณเป็นธรรมเนียมปีละหนึ่งครั้ง และได้โปรดเกล้าฯ ให้อัญเชิญไปประดิษฐานยังพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท ต่อมาก็ได้มีการเปลี่ยนสถานที่ประดิษฐานหลายต่อหลายครั้ง

จนมาถึงในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ พระองค์ได้ทรงโปรดเกล้าฯ ให้เคลื่อนย้ายพระบรมรูปของบูรพมหากษัตริย์ ๔ พระองค์มาไว้ ณ ปราสาทเทพบิดร ภายในวัดพระศรีรัตนศาสดาราม พร้อมกับพระบรมรูปของรัชกาลที่ ๕ พระชนกชาล ซึ่งพระที่นั่งสำหรับประดิษฐานพระบรมรูปองค์นี้ รัชกาลที่ ๖ ทรงโปรดให้ซ่อมแซมจากพุทธปรางค์ปราสาทเพื่อการนี้โดยเฉพาะ และได้พระราชทานพระนามว่า ปราสาทเทพบิดร โดยได้มีการซ่อมแซมและประดิษฐานพระบรมรูปทั้ง ๕ รัชกาลแล้วเสร็จในเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๖๑ จากนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงมีพระบรมราชโองการประกาศตั้งพระราชพิธีถวายบังคมพระบรมรูปขึ้นในวันที่ ๖ เมษายนปีเดียวกัน อีกทั้งยังโปรดให้เรียกวันที่ ๖ เมษายนนี้ว่า วันจักรี

■ แหล่งที่มา : <http://event.sanook.com/day/chakriday/>

ลัทธิวาทะ สมเด็จพระโต

ร้อยคำสอนไม่เท่ากับหนึ่งตัวอย่าง

ว่ากันว่าเจ้าประคุณสมเด็จฯ เป็นคนเจ้าระเบียบ รักสวยรักงาม เมื่อไปพบเห็นที่ใดที่พระเณรทำสกปรก เช่นทิ้งเปลือกเงาะ ทุเรียน หรือเม็ดผลไม้ ไปทางหน้าต่างกุฏิ ท่านก็เก็บกวาดจนสะอาดเรียบร้อย พระเณรเห็นเข้าก็ไม่กล้าทำสกปรกอีก

บางครั้งพระเณรไม่ลงทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น ท่านก็ลงไปทำแต่องค์เดียว สวดมนต์องค์เดียว ไม่ช้าพระเณรท่านก็ละอายใจ พวกท่านไปลงทำวัตรสวดมนต์กันหมด

หน่วยงานใดก็ตาม ถ้าผู้ร่วมงานไม่ค่อยให้ความร่วมมือในกิจกรรมส่วนรวม ผู้บังคับบัญชาน่าจะใช้วิธีนี้บ้าง

สายเพราะคอยบอกเล่า

ตามปกติ เจ้าประคุณสมเด็จฯ ไม่ค่อยจะมีเวลาว่าง ต้องไปกิจนิมนต์บ้าง ไปดูแลควบคุมการก่อสร้างบ้าง บางปีก็ไปธุดงค์ ทางวัดระฆังจึงไม่ค่อยได้ดูแลปกครอง ต้องมอบภาระงานในวัดให้พระครูปลัดดูแลแทน และท่านได้สั่งพระเณร

ในวัดว่า ถ้ามีกิจไปนอกวัดก็ให้บอกลาพระครูปลัดก่อน แม้ตัวท่านเองจะไปไหน ก็บอกลาพระครูปลัดเหมือนกัน

ครั้งหนึ่งท่านไปนิมนต์ไม่ทันงานพระราชพิธี พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ตรัสถามว่า ทำไมจึงมาล่าช้านัก ท่านจึงถวายพระพรว่า เพราะท่านคอยบอกลาพระครูปลัด ซึ่งยังจำวัดยังไม่ตื่น จึงทำให้ล่าช้า

เมตตาพิศดาร

เจ้าประคุณสมเด็จฯ ท่านมีคุณธรรมยอดเยี่ยมอย่างหนึ่งในอวยาคัยของท่านคือ มักน้อยสันโดษ ยินดีในปัจจัยตามมีตามได้ ไม่สะสมทรัพย์สมบัติ ได้ลาสิกขาการมาทางใดๆ ก็เอาไปใช้จ่ายในงานการกุศลต่างๆ ทั้งสร้างวัด สร้างพระพุทธรูป และช่วยเหลือเกื้อกูลสงเคราะห์แก่คนทุกชั้นไม่เลือกหน้า แม้กระทั่งโจรมาลักของ ท่านก็ยังอำนวยการความสะดวกให้แก่โจร

ครั้งหนึ่ง ท่านจำวัดหลับอยู่ มีโจรขึ้นกุฏิ ล้วงมือไปทางกรงหน้าต่างเพื่อยีบเอาตะเกียงลาน แต่สุดมือเอื้อมแล้วก็ยังไม่ถึง ท่านได้ยินเสียงกุกกักก็รู้สึกตัว รู้ว่าโจรจะลักของแต่เอาไม่ถึง จึงช่วยเอาเท้าเขี่ยตะเกียงส่งให้โจร โจรคว้าได้ก็เอาไปเลย

ท่านว่า...มันคงอยากจะได้ ก็ให้มันไป

ท่านไปเทศน์ต่างจังหวัดโดยทางเรือ ได้เครื่องกัณฑ์เทศน์หลายอย่าง ทั้งผลไม้ของสด ของแห้ง ทั้งเสื้อหมอน ขากลับมาพักแรมกลางทาง ตกตึกมีโจรพายเรือเข้าเทียบเรือของท่าน ลักเอาข้าวของไป พอตีโจรล้วงหยิบเอาเสื้อไปได้แล้วเผอิญท่านตื่นขึ้น จึงร้องบอกว่า “เอาหมอนไปด้วยซิ” โจรได้ยินเสียง ก็ตกใจกลัว รีบพายเรือหนี ท่านจึงเอาหมอนโยนตามไปให้ โจรเห็นว่าท่านยินดีให้จึงพายเรือกลับมาเก็บหมอนนั้นไป

เด็กวัดแย่งกันขี่เทศน์

อีกเรื่องหนึ่ง ท่านไปเทศน์ที่บ้านโยมทางฝั่งพระนคร แถววัดสามปลื้ม โดยเรือพาย ศิษย์ ๒ คน พายหัวคนหนึ่ง พายท้ายคนหนึ่ง ตัวท่านนั่งตรงกลาง ขากลับมาตามทาง ศิษย์ ๒ คน เห็นเครื่องกัณฑ์เทศน์แล้วอยากได้ จึงคิดจัดแบ่งเครื่องกัณฑ์กัน

คนหนึ่งว่า “กองนี้ของเอ็ง กองโน้นของข้า”

อีกคนก็ว่าบ้าง “ไม่ได้ กองนี้ข้าเอา เอ็งเอากองโน้น”
ท่านจึงถามขึ้นว่า “...แล้วของฉันกองไหนล่ะจะ”
เมื่อถึงวัด ศิษย์ 2 คน ได้ขนเอาเครื่องกัณฑ์เทศน์ไปหมด ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร

เมตตาตามหาขนิม

คุณธรรมเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ ๑๙ ท่านเป็นผู้หนักแน่น มั่นคง สงบจิตระงับใจไม่หวั่นผินร้าย เมื่อประสบกับอารมณ์ที่น่าปรารถนา และมีนาปรารถนา ไม่โกรธเคืองใคร

มีเรื่องเล่าว่า มีบ่าวของท่านพระยาท่านหนึ่ง บ้านอยู่หลังตลาดบ้านขมิ้นฝั่งธนบุรี ตีมีสุราพอเมาได้ที่ก็เข้าไปหาเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราช พร้อมกับถามด้วยเสียงอ้อแอ้ตามประสาคนเมาว่า

“นี่หรือ คือสมเด็จ ที่เขาเลื่องลือกันนักว่ามีวิชาอาคมขลัง ฉันละอยอยากลองดื่มนัก”

พอพูดขาดคำก็ตรงเข้าไปชนหน้าท่านที แต่ท่านหลบทันเสียก่อน จึงชกไม่ถูก ท่านจึงบอกว่าคนนั้นให้รับหนีไปเสีย เดี่ยวใครมาพบเห็นเข้าจะเดือดร้อน จะถูกจับกุมทำโทษ บ่าวคนนั้นก็ตกใจได้สติรีบหนีไป

เรื่องนี้ได้ทราบถึงหูของท่านพระยาผู้เป็นนายเข้าจนได้ จึงจัดการลงโทษบ่าวคนนั้น โดยเอาโซ่ล่ามไว้กับขอนไม้ที่สนามหญ้าหน้าบ้านประจานให้รู้ทั่วกัน เจ้าประคุณ

สมเด็จฯ ทราบเรื่องเข้า ก็ได้ไปเยี่ยม เอาเงิน ๑ สลึง กับอาหารคาวหวานไปให้บ่าวคนนั้นทุกวัน ฝ่ายท่านพระยาคิดเห็นว่า การที่เจ้าประคุณสมเด็จฯ ทำอย่างนั้น คงจะมาขอให้ยกโทษโดยทางอ้อม จึงให้แก่บ่าวนั้นปล่อยเป็นอิสระเสรีต่อไป

โกรธไม่เป็นเพราะเย็นหัวใจ

คราวหนึ่ง มีคนนิมนต์ท่านไปในงานพิธีมงคลโกนจุก ณ ที่บ้านตำบลบางพลัด ฝั่งธนบุรี บ้านของเจ้าภาพอยู่ในสวน มีคลองเข้าไปลึกอีกโขยง ขณะที่ศิษย์พายเรือเข้าไปในคลองนั้น เจ้าคนพายพาย ได้เห็นปลาตีนตัวหนึ่ง จึงยกพายฟาดตีไป แต่ไม่ถูก น้ำและโคลนกระเด็นเปื้อนจีวรด้านหลัง ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ปลาตัวนั้นได้วิ่งไปทางหัวเรือ เจ้าคนทางหัวเรือ ก็ยกพายฟาดไปอีกที แต่ไม่ถูกอีกนั่นแหละ น้ำโคลนกระเด็นเปื้อนจีวรทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านก็ยั้งนั่งเฉย ไม่พูดว่าอะไร

เมื่อไปถึงบ้านงาน เจ้าภาพและญาติโยมที่เห็นท่านเปียกเประไรไปทั้งตัว ก็ถามท่าน ท่านตอบว่า “โยม 2 คนนี้ เขาตีปลาตีนกันล่ะ”

วัดระฆังที่เจ้าประคุณสมเด็จฯ อยู่ นั้น ตั้งอยู่ปากฝั่งธนบุรี ส่วนพระบรมมหาราชวัง ตั้งอยู่ทางฝั่งพระนคร คราวหนึ่งท่านไปสวดมนต์ในพระบรมมหาราชวัง ขณะที่กำลังสวดอยู่นั้น เด็กวัดที่ติดตามเป็นศิษย์พายเรือให้ ได้หลบไปเที่ยวที่อื่น จนสวดมนต์จบแล้วก็ยังไม่กลับมา ท่านจึงถือพัดยศกับย่าม เดินออกมาจากวัง นั่งคอยอยู่ในเรือ ซึ่งจอดอยู่ที่ท่าช้างวังหลวง ลูกศิษย์มัวแต่เที่ยวเล่นเพลิน พอกลับมาจึงรู้ว่า พระราชพิธีเสร็จแล้ว รีบวิ่งกลับมาที่เรือ ก็เห็นท่านนั่งคอยอยู่ในเรือ ใจนึกว่าต้องถูกทำโทษ อย่างน้อยต้องถูกบ่นตำเป็นแน่ แต่ปรากฏว่า เมื่อไปถึงเรือท่านก็นั่งอยู่อย่างสบายอารมณ์ ไม่ทุกข์ ไม่ร้อน สั่งให้แก้โซ่ลงเรือพายกลับวัดระฆัง บางครั้ง ท่านจะไปกักนิมนต์ด้วยเรือเก๋ง ศิษย์ที่รับใช้ก็คะนองมือเหลือเกิน พอท่านก้าวลงเรือ ยังไม่ทันจะนั่งเรียบร้อย ศิษย์ก็ถอยเรือรีบแจวอ้าวทีเดียว ท่านตั้งหลักยังไม่ได้กั้นกระแทกกับพื้นเรือ แทนที่ท่านจะขัดเคือง ท่านกลับพูดว่า

“พอจะอวดว่าพ้อมีแรง แต่คนเดียววนะ คนอื่นที่เขาแรงกว่าพ่อ ยังมีอีกถมไป”

■ แหล่งที่มา : ลานธรรมจักร เรื่องลิลาวาทะสมเด็จโต
จาก <http://www.dhammajak.net>

วันพืชมงคล

ประวัติวันพืชมงคล

พระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญหรือเรียกสั้น ๆ ว่า พิธีแรกนา เป็นพระราชพิธีที่มีมาแต่โบราณตั้งแต่ครั้งสุโขทัยเป็นราชธานี ซึ่งในสมัยนั้นพระมหากษัตริย์ไม่ได้ลงมือไถนาเอง เป็นแต่เพียงเสด็จไปเป็นองค์ประธานในพระราชพิธีเท่านั้น ครั้นถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา พระมหากษัตริย์ไม่ได้เสด็จไปเป็นองค์ประธาน แต่จะมอบอาญาสิทธิ์ให้โดยทรงทำเหมือนอย่างออกอำนาจจากกษัตริย์และจะทรงจำศีลเจี๊ยก ๓ วัน ซึ่งวิธีนี้ได้ใช้ตลอดมาถึงปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา

ต่อมา สมัยรัตนโกสินทร์ในรัชกาลที่ ๑ ได้โปรดให้ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เป็นผู้ประกอบพระราชพิธีแรกนาขวัญแทนพระองค์และมิได้ถือว่าเป็นพิธีหน้าพระที่นั่ง เว้นแต่เมื่อมีพระราชประสงค์จะทอดพระเนตร สถานที่ประกอบพิธีในตอนแรก ๆ จึงไม่ตายตัว แล้วแต่จะทรงกำหนดให้ ครั้นในสมัยรัชกาลที่ ๔ ทรงโปรดเกล้าฯ ให้จัดมีพิธีสงฆ์เพิ่มขึ้นในพระราชพิธีต่าง ๆ ทุกพิธี ดังนั้น “พระราชพิธีพืชมงคล” จึงได้เริ่มมีขึ้นแต่บัดนั้นมา โดยได้จัดรวมกับพระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญและมีชื่อเรียกรวมกันว่า “พระราชพิธีพืชมงคลจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ”

ส่วนวันประกอบพิธีนั้น ต้องเป็นวันที่ดีที่สุดของแต่ละปี ประกอบด้วย ขึ้น แรม อุกษัณยาม ให้ได้วันอันเป็นอุดมฤกษ์ตามตำราโหราศาสตร์ แต่ต้องอยู่ในระหว่างเดือน ๖ เพราะเดือนนี้เริ่มจะเข้าฤดูฝน เป็นระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับเกษตรกรชาวไร่ ชาวนา จะได้เตรียมทำนา เมื่อโหรหลวงคำนวณได้วัน

อุดมมงคลพระฤกษ์ ที่จะประกอบพระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญแล้ว สำนักพระราชวังจะได้ลงไว้ในปฏิทินหลวง ที่พระราชทานในวันขึ้นปีใหม่ทุกปี และได้กำหนดไว้ว่าวันใดเป็นวันพืชมงคล วันใดเป็นวันจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ

การประกอบพระราชพิธีวันพืชมงคล

พระราชพิธีพืชมงคลเป็นพิธีทำขวัญพืชพันธุ์ธัญญาหารที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงอธิษฐานเพื่อความอุดมสมบูรณ์ของพืชพันธุ์ธัญญาหารแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งข้าวที่นำเข้าพิธีพืชมงคลนั้นเป็นข้าวเปลือก มีทั้งข้าวเจ้าและข้าวเหนียว นอกจากนี้ยังมีเมล็ดพืชต่าง ๆ รวม ๔๐ อย่าง แต่ละอย่างบรรจุถุงผ้าขาว นอกจากนี้ยังมีข้าวเปลือกที่หว่านในพิธีแรกนา บรรจุกระเช้าทองคำหนึ่งและเงินคู่หนึ่ง เป็นข้าวพันธุ์ดีที่โปรดฯ ให้ปลูกในสวนจิตรลดาและพระราชทานมาเข้าพิธีพืชมงคลโดยพันธุ์ข้าวพระราชทานนี้จะใช้หว่านในพระราชพิธีแรกนาส่วนหนึ่ง

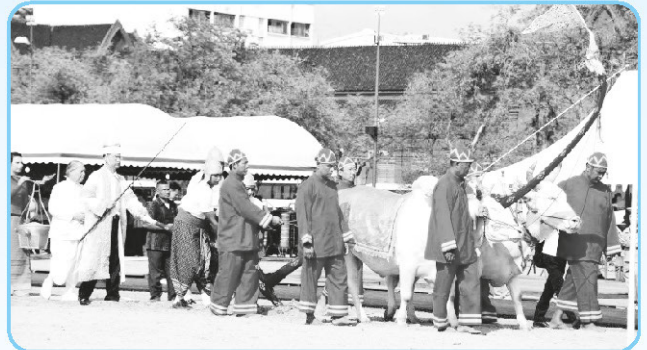

อีกส่วนหนึ่งที่เหลือจากการจะบรรจุของ แล้วส่งไปแจกจ่ายแก่ชาวนาและประชาชนในจังหวัดต่าง ๆ ให้เป็นมิ่งขวัญและเป็นสิริมงคลแก่พืชผลที่จะเพาะปลูกในปีนี้ ทั้งนี้ พระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญในปัจจุบันนี้ได้ดำเนินตามแบบอย่างโบราณราชประเพณี เว้นแต่บางอย่างได้มีการดัดแปลงให้เหมาะสมแก่กาลสมัย อาทิ พิธีของพราหมณ์ก็มีการตัดทอนให้เหลือน้อยลง พระยาแรกนาให้ตกเป็นหน้าที่ของปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ส่วนเทพีนั้นคัดเลือกจากข้าราชการสตรีโสดในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ระดับ ๓ - ๔ คือชั้นโทขึ้นไป พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรพระราชพิธีทุกปี มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ทูตานุทูตและประชาชนได้มาชมการแรกนาเป็นจำนวนมากสำหรับการประกอบพิธีนั้นก็จะถูกกำหนดขึ้นโดยโหราหลวง ในระหว่างพิธีอันสวยงามนี้ ก็จะมีการทำนายปริมาณน้ำฝน ในช่วงฤดูฝนที่กำลังจะมาถึง และพระยาแรกนาก็จะทำการเลือกผ้า ๓ ผืน ที่มีความยาวต่างขนาดกัน ตามชอบใจ ผ้าทั้ง ๓ ผืน นี้จะดูล้ายกัน ถ้าพระยาแรกนาเลือกผืนที่ยาวที่สุดก็ทายว่า ปีนี้ปริมาณน้ำฝนจะมีน้อย ถ้าเลือกผืนที่สั้นที่สุดทายว่า ปีนี้ปริมาณน้ำฝนจะมาก และถ้าเลือกผืนที่มีความยาวปานกลาง ทายว่ามีปริมาณน้ำฝนพอประมาณ หลังจากสวมเสื้อผ้าเรียกว่า “ผ้าถุง” เรียบร้อยแล้ว พระยาแรกนาก็จะไถลงไปในพื้นที่ท้องสนามหลวงด้วยพระนังคัลสีแดงและสีทอง ซึ่งลากโดยพระโคผู้สีขาว ตามขบวนด้วยเทพีทั้ง ๔ ผู้ซึ่งหามกระบะเข้าทองและกระบะเข้าเงินที่บรรจุด้วยเมล็ดข้าวเปลือก นอกจากนี้ก็มี

คณะพราหมณ์เดินคู่ไปกับขบวนพร้อมทั้งสวดและเป่าสังข์ไปพร้อมกัน เมื่อเสร็จจากการไถแล้วพระโคก็จะได้รับการป้อนพระกระยาหารและเครื่องดื่ม ๗ ชนิด คือ เมล็ดข้าว ถั่ว ข้าวโพด หญ้าเมล็ดงา น้ำและเหล้า ไม่ว่าพระโคจะเลือกกินหรือดื่มสิ่งใดก็ทายว่าปีนี้จะอุดมสมบูรณ์ด้วยสิ่งทีพระโคเลือกนั้น

เมื่อเสร็จพิธี ประชาชนจะพากันแย่งเก็บเมล็ดข้าวที่หว่านโดยพระยาแรกนา เพราะว่าเมล็ดข้าวนี้ถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อันจะนำมาซึ่งความอุดมสมบูรณ์และความเป็นสิริมงคลแก่ผู้ที่มีไว้ในครอบครอง ชาวนาก็จะใช้เมล็ดข้าวนี้ผสมกับเมล็ดข้าวของตน เพื่อให้พืชผลในปีที่จะมาถึงนี้อุดมสมบูรณ์

สำหรับพระโคที่จะเข้าพระราชพิธีแรกนาขวัญ จะถูกเลี้ยงดูอย่างดีในทุ่งหญ้าที่จังหวัดราชบุรี พระโคที่ใช้ในพระราชพิธี จะต้องมีลักษณะที่ดีขาดเกินไม่ได้คือ หูดี ตาดี แข็งแรง เขาทั้งสองตั้งตรงสวยงาม พระโคแต่ละคู่ต้องสีเหมือนกัน ซึ่งจะมีการคัดเลือกพระโคเพียงสองสีเท่านั้น คือ สีขาวลำสีและสีน้ำตาลแดง และเจาะจงแต่เพศผู้เท่านั้นและต้องผ่านการ "ตอน" เสียก่อนด้วย

อนึ่ง นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นต้นมา คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้วันพระราชพิธีพืชมงคลจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ เป็นวันเกษตรกรรมประจำปีอีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้มีอาชีพทางการเกษตรพึงระลึกถึงความสำคัญของการเกษตร และร่วมมือกันประกอบพระราชพิธีพืชมงคลจรดพระนังคัลแรกนาขวัญเพื่อเป็นสิริมงคลแก่อาชีพของตน

■ แหล่งที่มา : <https://highlight.kapook.com/view/23040>

ปางเสวยมรุตปายาส

เมื่อสุชาดาลาลับกลับไปแล้ว
พระมหาบุรุษแผ้วผ่องสุชา
เสด็จไปสู่ฝั่งเนรัญชรา
นำมรุตปายาสในถาดทอง
ขึ้นมานั่งได้สัปดาห์เก้าก่อน
เพื่อเป็นอาหารป้อนยามขัดข้อง
ขณะอยู่เจ็ดสัปดาห์สมปอง
ตามครรลองวิมุตติสุขพ้นทุกข์ราญ

ปางลอยถาด

เมื่อเสวยเสร็จแล้วทรงลอยถาด
เสี่ยงสัจจะประกาศอธิษฐาน
หากได้ตรัสรู้พระโพธิญาณ
ขอให้ถาดลอยทวนทวนธารา
เกิดเหตุตั้งดำริปาฏิหาริย์
ถาดทวนทวนวาริรีแรงกล้า
แปดสิบศอกจึงล่มจมคงคา
ลงสู่ภพนาคราชากาพะแล้ว

รากมนุษย

โดย : พ.อ.(พิเศษ)สัมฤทธิ์ คมขำ

เมื่อบรรลुพระอรหัตผลแล้ว ณ วันหนึ่งท่านหลีกเร้นออกอยู่อย่างสงบตามลำพัง มีใจเป็นสุขยิ่งตามครรลองของผู้หลุดพ้นแล้ว ท่านได้แบ่งอุทานด้วยความโล่งใจ สบายใจ เป็นคำอุทานที่มีคุณค่ายิ่งเหมือนท่านฝากเพชรฝากทองให้เป็นสมบัติของคนรุ่นหลัง ผู้ใดพิจารณาคำอุทานของท่านด้วยปัญญา น่าจะเห็นตัวประโยชน์มากมายแฝงอยู่ในคำอุทานนั้น ท่านแบ่งอุทานต่อเนื่องกันไป นับดูแล้วมีอยู่ถึง ๑๔ ประการ ดังนี้

๑. ผู้ใดเคยประมาทพลาดพลั้งมาก่อน (แล้วกลับรู้ตัว) ไม่ประมาทต่อไปอีก ย่อมทำโลกนี้ให้สว่างได้ ตูจดวงจันทร์พ้นออกจากเมฆที่บดบัง ย่อมส่องสว่างได้เหมือนเดิม

(โย จ ปุพเพ ปมชชิตวา

ปจฺจาสโนปมชชติ

โสมี โลกํ ปภาเสติ

อพฺภามุตฺโตว จนฺติมา)

๒. ผู้ใดทำบาปกรรมไว้แล้วปิดเสีย (ไม่ทำต่อ) ด้วยการทำกุศล (ขึ้นแทน) ผู้นั้นย่อมทำโลกนี้ให้สว่างได้ ตูจดวงจันทร์ที่พ้นออกจากเมฆฉะนั้น

(ยสฺส ปาปกตํ กมฺมํ

กุสเลน ปถิยติ

โสมี โลกํ ปภาเสติ

อพฺภามุตฺโตว จนฺติมา)

๓. ภิกษุใดยังหนุ่ม ขวนขวายในคำสอนของพระพุทธเจ้า ย่อมทำโลกนี้ให้สว่างได้ ตูจดวงจันทร์ที่พ้นออกจากเมฆฉะนั้น

(โย หเวทหโรภิกขุ

ยฺยชติ พุทฺธสาสนे

โสมี โลกํ ปภาเสติ

อพฺภามุตฺโตว จนฺติมา)

๔. ขอให้ผู้เป็นศัตรูของเรา จงฟังธรรมกถาเถิด ขอให้ผู้เป็นศัตรูของเรา ขวนขวายในคำสอนของพระพุทธเจ้าเถิด ขอให้ผู้เป็นศัตรูของเรา จงคบคนดีผู้แนะนำให้อัตถิธรรมเถิด ขอให้ผู้เป็นศัตรูของเรา ยึดธรรมที่ผ่องแผ้ว คือขันติ และที่สรรเสริญความไม่โกรธ เถิด ขอให้ฟังธรรมตามกาล และจงปฏิบัติธรรมนั้นเถิด ผู้ที่เป็นศัตรูนั้นไม่ควรเบียดเบียนเราหรือใคร ๆ อื่นเลย ผู้ถึงความสงบยิ่ง พึงรักษาสัตว์ผู้สะดุ้งหวาดกลัว และผู้หมดความสะดุ้งหวาดกลัวเถิด

(ทิสฺสา ทิ เม ธมฺมกถํ สฺวณฺตุ

ทิสฺสา ทิ เม ยฺยชฺชนฺตุ พุทฺธสาสนे

ทิสฺสา ทิ เม เต มนุชา ภาชนฺตุ

เย ธมฺมเมวาทปยฺยนฺติ สมนฺโต

ทิสฺสา ทิ เม ขนฺติโวทานํ

อวิโรธปฺปสฺสนํ

สฺวณฺตุ ธมฺมํ กาเลน

ตถจ อนุวชิยนฺตุ

น ทิ ชาตุ โสมีทิสฺ

อถญฺญํ วา ปน กถฺจิทํ

ปปฺปยุยฺย ปรมํ สมนฺติ

รทฺเขยฺยตสฺสาวเร)

5. คนทนต์น้ำย้อมซักน้ำไปได้ ช่างศรย้อมดัดลูกศรให้ตรงได้ ช่างถากย้อมถากไม้ได้ บัณฑิตทั้งหลายย่อมฝึกตนได้
(อุทกณฺหิ นยฺนติ เนตฺติกา
อุสฺสการา นมยฺนติ เตชนํ
ทารุ นมยฺนติ ตจฺจนกา
อุตฺตานํ ทมยฺนติ ปณฺชิตา)
๖. คนบางพวก ย่อมฝึกสัตว์ด้วยท่อนไม้บ้าง ด้วยขอบ้าง ด้วยแล้งบ้าง เราเป็นผู้ที่พระพุทธเจ้าผู้คงที่ ผู้ไม่มีท่อนไม้ ไม่มีศาสตราฝึกแล้ว
(ทณฺฑเพเนเก ทมยฺนติ
อทณฺฑเพเน อสฺตเถเน
องฺกุเสภิ กสาหิ จ
อหํ ทณฺโฑมฺหิ ตาทินา)
๗. เมื่อก่อนเรามีชื่อว่าอหิงสกะ (ผู้ไม่เบียดเบียน) แต่ก็ยังเบียดเบียนอยู่ วันนี้ เรามีชื่อตรงตามความจริง เราไม่เบียดเบียนใคร ๆ แล้ว
(อหิสฺสโกติ เม นามํ
อชฺชชาหํสจฺจนาโมมฺหิ
หิสิกฺกุสฺสปุเร สโต
น นหิสามิ กณฺจิ น)
๘. เมื่อก่อนเราเป็นโจร ปรากฏชื่อโด่งดังว่าองคุลิมาล ถูกกิเลสจูงห้วงน้ำใหญ่พัดพาไป แล้วได้มารับนับถือ พระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
(โจโร อหํ ปุเร อาสิ
วฺยุมฺหาโน มโหเชน
องฺคุลิมาโลติ วิสฺสุโต
พุทฺธํ สรณมาคม)
๙. เมื่อก่อนเรามีมือเปื้อนเลือด ปรากฏชื่อโด่งดังว่าองคุลิมาล มารับเอาพระพุทธเจ้าเป็นสรณะจึงมาถอนต้นหา อันจะนำไปสู่ภพเสียได้
(โลหิตปาณิ ปุเร อาสิ
สรณคมณํปสฺส
องฺคุลิมาโลติ วิสฺสุโต
ภวเนตฺติ สมฺมุตฺตา)
๑๐. เราได้ทำกรรมอันจะให้ไปทุกคติเช่นนั้นไว้มาก ได้รับวิบากกรรมนั้นแล้ว จึงเป็นผู้ไม่มีหนี้ บริโภคโภชนะ
(ตาทิสํ กมฺมํกิตฺวาน
ผุฏฺฐาสิ กมฺมวิปาเกน
พหุทุกฺคตคามินํ
อนนฺโณ ภูณฺชามิ โภชน)
๑๑. พวกคนพาลทรมานปัญญา ชอบเป็นคนประมาท ส่วนพวกปราชญ์มีปัญญา รักษาความ ไม่ประมาทไว้ เหมือน รักษาทรัพย์ที่ประเสริฐ ฉะนั้น
(ปมาทมนฺยุญฺชนติ
อปฺปมาทญฺจ เมธาวิ
พาลา ทุมฺเมธินํ ชนา
ธนํ เสฏฺฐํ รกฺขติ)
๑๒. ขอท่านทั้งหลายอย่าหลงมัวเมาประมาท คลุกคลีอยู่แต่ในเรื่องกาม ด้วยว่าผู้ไม่ประมาทเพ่งอยู่ พิจารณาอยู่ ย่อมประสบความสุขไพเราะได้
(มา ปมาทมนฺยุญฺชนเชถ
อปฺปมตฺโต ทิ ฌายนฺโต
มา กามรตฺติสนฺถวํ
ปปฺโปติ วิปฺลํ สุข)
๑๓. การที่เรามาสู่พุทธศาสนา เป็น การมาดี ไม่เสียประโยชน์ คิดไม่ผิดแล้ว ในบรรดาธรรมที่พระพุทธเจ้าจำแนก ไว้ดีแล้ว เราก็ได้เข้าถึงธรรมที่ประเสริฐสุดแล้ว
(สุวาคฺคํ นาปคตํ
สุวิภตฺเตสฺส ธมฺเมสฺส
นยิทํ ทุมฺมนฺติ ตมฺม
ยํ เสฏฺฐตฺตพฺปาคม)
๑๔. การที่เราได้เข้าถึงธรรม ที่ประเสริฐสุดนี้นั้น ได้เข้าถึงถูกต้อง ไม่เปล่าประโยชน์ คิดไม่ผิดแล้ว วิชชา ๓ เรา ได้บรรลุแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้า เราได้ปฏิบัติตามแล้ว
(สุวาคฺคํ นาปคตํ
ติสฺโสวิชฺชา อนุปฺปตฺตา
นยิทํ ทุมฺมนฺติ ตมฺม
กตฺตพฺพุตฺสส สาสน)

อ่านต่อฉบับหน้า

กิจกรรมพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ

วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๕ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ มอบถุงยังชีพ ให้แก่ ผู้ป่วยติดเตียง ผู้พิการ ในพื้นที่ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี จำนวน ๓๕ ราย

วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๕ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ นำโดย พันเอกประชุม สุขสำราญ (ประธานกรรมการบริหาร) พร้อมด้วย คณะกรรมการบริหาร และ ปกครองท้องที่ ตำบลพุดา จัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจสู่ชุมชน (ธรรมสังฆจร) ณ วัดสระตาแหว ต.พุดา อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี นำถุงบุญ(เครื่องอุปโภค บริโภค) จากความอนุเคราะห์ หลวงพ่ออลงกต วัดพระบาทน้ำพุ มอบ คนชรา คนยากไร้ และผู้ป่วยติดเตียง

วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๕ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ โครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจสู่ชุมชน แจกถุงยังชีพให้กับ วัดถ้ำตะโก ต.เขาสมอคอน อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี และผู้ยากไร้ในพื้นที่ อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี

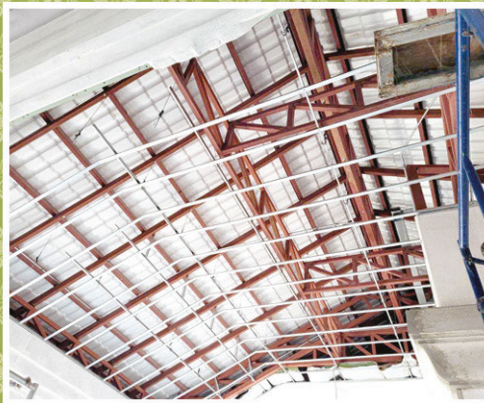
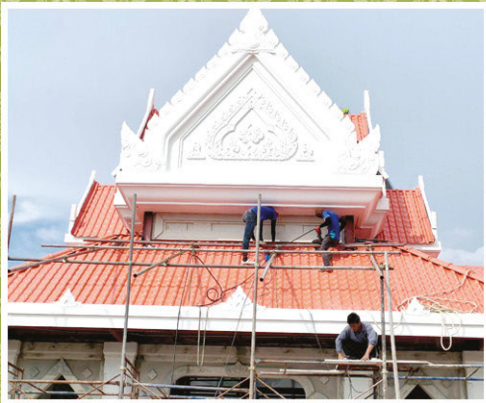
ความคืบหน้า

การก่อสร้างอาคารแทนประดิษฐานพระพุทธรูป

ภาพหน้า

วัดพุทธปริทัศน์สุวรรณภูมิ และ อาคารประกอบ

ขอเชิญร่วมบูชาวัตถุมงคล

เพื่อสมทบทุนสร้าง อาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธพลบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

A. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 999 บาท

B. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 1,499 บาท

C. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 1,999 บาท

D. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 2,999 บาท

E. พระพุทธรเจ้าน้อย (รมมันปู)

ราคา 3,999 บาท

F. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์รมมันปู)

ราคา 499 บาท

G. พระพุทธรเจ้าน้อย (ปิดทอง)

ราคา 4,999 บาท

H. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์พ่นทอง)

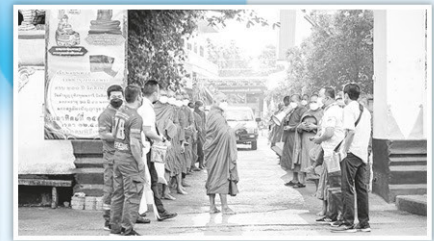
ราคา 499 บาท

สนใจสั่งจอง
0 ๓๖๗๗ ๑๓๐๐

ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี

วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ คณะสงฆ์ อำเภอโคกสำโรง บิณฑบาตสิ่งของช่วยเหลือ ตามโครงการ
สร้างสุข สามัคคี ทำความดีเพื่อแผ่นดินพระพุทธศาสนา

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๕ คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง ร่วมประชุมประจำเดือน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตร แพทย์ ฝากวัด
ฝากงานคณะสงฆ์ รับปัจจัยร่วมสมทบกิจการคณะสงฆ์คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง ร่วมกันเยี่ยมเจ้าของบ้าน
ที่ประสบอัคคีภัย มอบของที่จำเป็นและเงินจากกองทุน"สังฆประชาชนเคราะห์" จำนวน ๕,๐๐๐ บาท ช่วยเหลือ
เบื้องต้นตำบลเพนียด.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

วันวิสาขบูชา

นับว่าเป็นวันสำคัญสากลทางพระพุทธศาสนา สำหรับชาวพุทธทุกนิกายทั่วโลก เป็นวันหยุดราชการในหลายๆ ประเทศ อีกทั้งยังเป็นวันสำคัญในระดับนานาชาติตามข้อมติของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ เนื่องจากเป็นวันคล้ายวันที่เกิดเหตุการณ์สำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนา ๔ เหตุการณ์ ได้แก่ การประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานของพระพุทธโคดม ซึ่งทั้ง ๔ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นตรงกัน ณ วันขึ้น ๒๘ ค่ำ เดือน ๙ หรือวันเพ็ญแห่งเดือนวิสาขะ (ต่างปีกัน) ชาวพุทธจึงถือว่าเป็นวันที่รวมการเกิดเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ยิ่ง และเรียกการบูชาในวันนี้ว่า วิสาขบูชา ย่อมาจาก วิสาขปุณณมีบูชา หมายถึง การบูชาในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ

ประวัติวันวิสาขบูชาในประเทศไทย

จากหลักฐานพบว่า วันวิสาขบูชา ได้เริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี ซึ่งสันนิษฐานว่าได้รับแบบแผนมาจากลังกาเมื่อประมาณ พ.ศ. ๔๒๐ โดยพระเจ้ากาติกุราช กษัตริย์แห่งกรุงลังกา ได้เป็นผู้ประกอบพิธีวิสาขบูชาขึ้นเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา นับจากนั้น กษัตริย์แห่งลังกาพระองค์อื่นๆ ก็ได้ถือปฏิบัติประเพณีวิสาขบูชาสืบต่อกันมา ส่วนการเผยแพร่เข้ามาในประเทศไทยนั้นอาจเป็นเพราะเมื่อครั้งสมัยสุโขทัย ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ด้านพระพุทธศาสนากับประเทศลังกาอย่างใกล้ชิด จะเห็นได้ว่ามีพระสงฆ์จากเมืองลังกาหลายรูปเดินทางเข้ามาเผยแพร่พระพุทธศาสนาและนำการประกอบพิธีวิสาขบูชาเข้ามาปฏิบัติในประเทศไทยด้วย ซึ่งการปฏิบัติพิธีวิสาขบูชาในสมัยสุโขทัยนั้น ได้มีการบันทึกเอาไว้ในหนังสือ นางนพมาศสรุปใจความได้ว่า เมื่อถึงวันวิสาขบูชา พระเจ้าแผ่นดิน ข้าราชการบริวาร

ทั้งฝ่ายหน้า และฝ่ายใน ตลอดจนประชาชนชาวสุโขทัย จะช่วยกันประดับตกแต่งพระนคร ด้วยดอกไม้ พร้อมกับจุดประทีปโคมไฟให้ดูสว่างไสวไปทั่วพระนคร เป็นเวลา ๓ วัน ๓ คืน เพื่อเป็นการบูชาพระรัตนตรัย ขณะที่พระมหากษัตริย์ และบรมวงศานุวงศ์ ก็ทรงศีลและทรงบำเพ็ญพระราชกุศลต่าง ๆ ครั้นตกเวลาเย็นก็เสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ และนางสนองพระโอรสตลอดจนข้าราชการทั้งฝ่ายหน้า และฝ่ายในไปยังพระอารามหลวง เพื่อทรงเวียนเทียนรอบพระประธาน ส่วนชาวสุโขทัยจะรักษาศีล ฟังธรรม ถวายสลากภัต สังฆทาน อาหารบิณฑบาตแด่พระภิกษุสามเณร บริจาคทานแก่คนยากจน ทำบุญไถ่ชีวิตสัตว์ ฯลฯ

ต่อมาภายหลังจากสมัยสุโขทัย ประเทศไทยได้รับอิทธิพลของศาสนาพราหมณ์เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ในช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาธนบุรี และรัตนโกสินทร์ตอนต้นไม่มีปรากฏหลักฐานการประกอบพิธีวิสาขบูชา จนกระทั่งมาถึงในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒ (พ.ศ. ๒๓๖๐) พระองค์ทรงมีพระราชดำริที่จะฟื้นฟูพิธีวิสาขบูชาขึ้นใหม่ โดยสมเด็จพระสังฆราช (มี) สำนักวัดราชบูรณะ ถวายพระพรให้ทรงทำขึ้นครั้งแรกในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ และแรม ๑ ค่ำ เดือน ๖ พ.ศ. ๒๓๖๐ โดยให้จัดทำตามแบบอย่างประเพณีเดิมทุกประการ เพื่อให้ประชาชนได้ทำบุญ ทำกุศลทั่วหน้ากัน อีกทั้งการรื้อฟื้นพิธีวิสาขบูชาขึ้นมาในคราวนี้ถือว่าเป็นแบบอย่างปฏิบัติในการประกอบพิธีวิสาขบูชาต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

วันวิสาขบูชามีความสำคัญอย่างไร ?

วันวิสาขบูชา เป็นวันที่ระลึกถึงวันที่องค์สมเด็จพระสัมมา

ลัมพุทธเจ้าทรงประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน ซึ่งตรงกับวันเพ็ญ เดือนวิสาขมาส (เดือน ๖) บรรจบกันทั้ง ๓ คราว ได้แก่

- เช้าวันศุกร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีจอ ก่อนพุทธศักราช ๘๐ ปี เจ้าชายสิทธัตถะ ทรงประสูติที่พระราชอุทยานลุมพินีวัน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างกรุงกบิลพัสดุ์กับเทวทหะ

- เช้ามืดวันพุธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีระกา ก่อนพุทธศักราช ๔๕ ปี เจ้าชายสิทธัตถะ ทรงตรัสรู้เป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าเมื่อมีพระชนมายุได้ ๓๕ พรรษา ณ ใต้ร่มไม้ศรีมหาโพธิ์ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ภายหลังจากการออกผนวชได้ ๖ ปี ปัจจุบัน สถานที่แห่งนี้เรียกว่า พุทธคยา เป็นตำบลหนึ่งของเมืองคยา แห่งรัฐพิหาร ประเทศอินเดีย

- ภายหลังจากการตรัสรู้ องค์พระลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงออกประกาศพระธรรมวินัย และโปรดเวไนยสัตว์เป็นเวลา ๔๕ ปี เมื่อมีพระชนมายุได้ ๘๐ พรรษา พระองค์ก็เสด็จดับขันธปรินิพพาน เมื่อวันอังคาร ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะเส็ง ณ สาลวโนทยาน ของมัลลกะเศรษฐี เมืองกุสินารา แคว้นมัลละ ปัจจุบันอยู่ในเมืองกุสินคระ รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย

เนื่องจากเหตุการณ์สำคัญทั้ง ๓ เหตุการณ์ เกิดขึ้นตรงกัน ในวันเพ็ญเดือน ๖ ชาวพุทธจึงเรียกการบูชาในวันนี้ว่า วันวิสาขบูชา ซึ่งหมายถึง การบูชาในวันเพ็ญเดือน ๖ บางแห่งอาจเรียกว่า วันพระพุทธเจ้า หรือ พุทธชยันตี

กิจกรรมวันวิสาขบูชา

วันวิสาขบูชา ถือว่าเป็นวันสำคัญยิ่งที่ชาวพุทธทั่วโลกจะมาร่วมตัวกันเพื่อจัดพิธีทำบุญใหญ่ หรือจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการบำเพ็ญกุศลระลึกถึงพระพุทธเจ้า โดยในฐานะที่วันวิสาขบูชาได้รับการยกย่องให้เป็นวันสำคัญของโลก เมื่อวันวิสาขบูชามาถึง องค์การสหประชาชาติ ณ มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา จะมีการ

การอัญเชิญพระเจดีย์วิสาขบูชาอนุสรณ์ สกลโลก ประกาศบูชาวันวิสาขะ ภายในประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ประดิษฐานอยู่ ณ สำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติเป็นการถาวรและเปิดให้ประชาชนเดินทางเข้ามาสักการะ

ในประเทศไทย นอกจากพุทธศาสนิกชนจะเดินทางเข้าวัดบำเพ็ญกุศล ถือน้ำ ฟังธรรมแล้ว ยังนิยมการปล่อยนกปล่อยปลา และเวียนเทียนรอบพระอุโบสถในช่วงค่ำเพื่อถวายเป็นพุทธบูชาอีกด้วย เมื่อวันวิสาขบูชามาถึง พุทธศาสนิกชนชาวไทยนิยมทำบุญตักบาตรในตอนเช้า และตลอดวันก็จะมีการบำเพ็ญกุศลความดีอื่นๆ อาทิ ตั้งใจรักษาศีล ๕ ศีล ๘ จัดเว้นการทำบาปทั้งปวง ทำบุญถวายสังฆทาน ให้อิสระทาน หรือการปล่อยนกปล่อยปลา ฟังพระธรรมเทศนา รวมถึงเดินทางไปเวียนเทียนรอบพระอุโบสถตั้งแต่ช่วงเย็นกันเป็นจำนวนมาก

ก่อนที่จะเริ่มทำการเวียนเทียน พุทธศาสนิกชนควรร่วมกันกล่าวบทสวดมนต์และคำบูชาในวันวิสาขบูชา ซึ่งโดยปกติตามวัดต่างๆ จะจัดให้มีการทำวัตรสวดมนต์ก่อนที่จะเริ่มเวียนเทียน ส่วนใหญ่นิยมปฏิบัติพิธีการเวียนเทียนกันอย่างเป็นทางการ มีพระสงฆ์เป็นผู้นำเวียนเทียนในเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา หรือ ๒ ทุ่ม เมื่อสวดจบแล้วจะมีการจุดธูปเทียนและถือดอกไม้เป็นเครื่องสักการบูชา จากนั้นจึงเดินเวียนรอบปูชนียสถาน ๓ รอบ โดยในขณะที่เดินฟังตั้งใจให้สงบ พร้อมสวดระลึกถึงพระพุทธคุณด้วยการสวดบทอิติปิโส (รอบที่หนึ่ง) ระลึกถึงพระธรรมคุณด้วยการสวด สวากขาโต (รอบที่สอง) และระลึกถึงพระสังฆคุณด้วยการสวด ปะฏิปันโน (รอบที่สาม) จนกว่าจะเวียนครบ ๓ รอบ เมื่อเดินเวียนครบแล้วให้นำธูปเทียน ดอกไม้ไปบูชาตามปูชนียสถานจึงเป็นอันเสร็จพิธี

■ แหล่งที่มา : <http://event.sanook.com/day/visakha/>

พาเที่ยววัด

วัดมณีชลขันธ์ พระอารามหลวง

วัดมณีชลขันธ์ เป็นวัดสำคัญเก่าแก่ของจังหวัดลพบุรี ที่นอกจากจะมีสิ่งสำคัญหลายประการแล้ว ยังเปรียบเสมือนประตูเมืองลพบุรี ได้อีกด้วย กล่าวคือเป็นเส้นทางสายตรงสายเดียว ระหว่างจังหวัดลพบุรี และจังหวัดสิงห์บุรี ต้องสร้างสะพานโดยอาศัยเกาะตัววัดเป็นที่เชื่อมกลาง ผู้คนที่สัญจรไปมาจึงต้องผ่านวัดนี้ หรือชาวสิงห์บุรีที่เดินทางมาลพบุรีและชาวลพบุรีเองก็ใช้เส้นทางสายนี้ในการเดินทางไปสู่จังหวัดสิงห์บุรีและจังหวัดอื่นๆ ดังนั้นจึง

สามารถกล่าวได้ว่าวัดมณีชลขันธ์เป็นประตูเข้าสู่ตัวเมืองลพบุรีด้านตะวันตก เช่นเดียวกับที่พระราชานุสาวรีย์สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ณ วงเวียนเทพสตรี ซึ่งชาวลพบุรีส่วนใหญ่จะเรียกว่าวงเวียนพระนารายณ์ก็ยังเป็นประตูเมืองด้านตะวันออกอีกด้วย

วัดมณีชลขันธ์ เป็นวัดเก่าแก่หลายชั่วอายุคน ไม่ปรากฏหลักฐานแน่นอนว่าใครเป็นผู้สร้าง และสร้างเมื่อใดทราบแต่เพียงว่าแต่เดิมชื่อ วัดเกาะแก้ว และจากหลักฐานเท่าที่ปรากฏในปัจจุบัน น่าจะสันนิษฐานได้ว่าสร้างมาแต่ครั้งรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199 - 2231) เดิมมีชื่อว่า วัดเกาะแก้ว เนื่องจากเป็นวัดที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำลพบุรี ปัจจุบันมีการตัดถนนไปถึงตัววัดจึงไม่มีลักษณะเป็นเกาะเช่นเดิม สถานที่ที่มีชื่อเสียงของวัดนี้คือ เจดีย์หลวงพ้อแสง ผู้ที่สร้างวัดนี้คือ พระยาอภัยรณฤทธิ์ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดฯ พระราชทานนามวัดใหม่ว่า วัด

มณีชลขันธ์ กรมศิลปากรประกาศขึ้นทะเบียนเป็น โบราณสถาน เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๙ นอกจากนี้ที่วัดนี้มีต้นโพธิ์ที่รัชกาลที่ 5 ทรงปลูกไว้ ปัจจุบันถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน เพราะมีถนนตัดผ่าตรงกลางพอดี มีโบราณสถานที่น่าสนใจคือ พระเจดีย์ รูปทรงแปลกตาที่ก่อเป็นรูปเหลี่ยมสูงชะลูดขึ้นไป คล้ายกับพระเจดีย์เหลี่ยมสมัยเชียงแสน แต่ตรงมุมมีการย่อไม้สิบสองทำเป็น 3 ชั้น มีชั้นประตูยอดแหลมอยู่ด้านข้างทั้ง 4 ด้าน

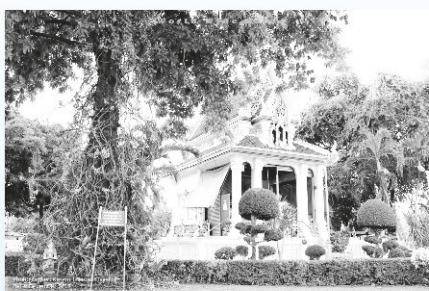
จากที่กล่าวข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าวัดมณีฯ เป็นวัดที่มีความสำคัญด้วยเป็นวัดหลวง ที่ได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากพระมหากษัตริย์ และพระราชวงศ์และด้วยเหตุที่สภาพภูมิประเทศเป็นเกาะ มีน้ำล้อมรอบเหมาะแก่การเสด็จประพาสประทับพักผ่อนพระอิริยาบถ จึงทำให้มีเจ้านายชั้นผู้ใหญ่หลายพระองค์เสด็จมาบำเพ็ญพระราชกุศล และเสด็จมาประทับพักผ่อนหลายพระองค์ ได้แก่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

หัว พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (เคยเสด็จท้องพรหมาสตร์เล่นลักราเมื่อวันขึ้นสิบค่ำ เดือนสิบสอง ปีวอกตรงกับ พ.ศ. ๒๔๑๕) พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เคยเสด็จพระราชทานกุสิน ๒ ครั้ง คือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๔ และ พ.ศ. ๒๔๖๙ การเสด็จแต่ละครั้งก็จะประทับ ณ พระตำหนักแพ กลางท้องพรหมาสตร์ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวก็เคยเสด็จเมื่อตอนลาผนวชก่อนขึ้นเสวยราชย์ หรือมีพระบรมวงศานุวงศ์ ได้แก่ เจ้าฟ้ากรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช และ สมเด็จพระบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ก็เคยเสด็จถวายพระกุสิน ณ วัดนี้เช่นกัน

การวัดกัที่สำคัญของวัด

วัดมณีสถิตย ตั้งอยู่บนเกาะด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของตัวเมืองลพบุรี ปัจจุบันมีสะพานและถนนสายลพบุรีลึงห์บุรี เชื่อมจนไม่รู้สึกละเป็นเกาะ วัดนี้เดิมชื่อว่า “วัดเกาะแก้ว” เพราะเป็นวัดตั้งอยู่บนเกาะกลางน้ำสภาพปัจจุบันถูกถมดินจนไม่เห็นร่องรอยเดิม สิ่งที่น่าสนใจในวัดนี้ คือ พระพุทธรูปปางนาคปรกที่มีความงดงาม ต้นศรีมหาโพธิ์ พระอุโบสถ พระวิหาร และพระพุทธรูปใหญ่ริมน้ำซึ่งมีลักษณะงดงามมาก ในหน้าเทศกาลเดือนสิบสอง วัดนี้เป็นแหล่งชุมนุมของประชาชนมาแข่งเรือและลอยกระทงกันเป็นประจำทุกปี และจุดเด่นที่สำคัญของพระอารามหลวงแห่งนี้ก็คือ เจดีย์หลวงพ่อแสง

ลักษณะองค์เจดีย์เป็นรูปสี่เหลี่ยมย่อมุมไม้สิบสองทรงสูงชลูด ฐานขนาด ๑๕.๔๐ เมตร ทำเป็น ๓ ชั้น มีซุ้มประตูยอดแหลมอยู่ด้านข้างทั้ง ๔ ด้าน ชั้นที่ ๔ ตอนบนเป็นองค์ระฆัง ส่วนยอดทำเป็นแท่นบัลลังก์ และปล้องไฉนขึ้นไปเจดีย์หลวงพ่อแสงนี้เป็นที่เคารพสักการะของชาวจังหวัดลพบุรีและใกล้เคียงเป็นอันมากสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระปาดานุภาพ พระบิดาแห่งประวัติศาสตร์ไทย ได้เขียนถึงเจดีย์หลวงพ่อแสงว่าผู้สร้าง คือ พระอาจารย์แสง ดังปรากฏในตำนานเมืองลพบุรีว่า ที่ท้องทุ่งพรหมาศอยู่ใกล้เมือง มีพระเจดีย์สูงที่วัดมณีสถิตย องค์ ๑ แลเห็นได้แต่ไกล ชวนให้สำคัญว่าเป็นของสร้างไว้แต่โบราณ แต่แท้จริงเป็นของพระภิกษุองค์ ๑ ชื่อพระอาจารย์แสง เป็นผู้คิดแบบสร้างขึ้นเมื่อรัชกาลที่ ๔ ซึ่งเป็นเจดีย์ย่อมุมไม้สิบสองทรงชลูด กำลังเอนไปทางทิศใต้จนมีผู้ให้สมญานามว่า หอนเอนเมืองลพบุรี เล่ากันว่า หลวงพ่อแสงผู้สร้างวัดนี้ สร้างเจดีย์ความสูงขนาด ๕-๖ ชั้น โดยไม่ใช้น้ำจี้สร้าง สร้างเสร็จแล้วก็กระโดดลงมาแล้วหายตัวไป เมื่อคราวฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี จังหวัดลพบุรีและผู้รักในศิลปะโบราณสถาน ได้ช่วยกันบูรณะบริเวณรอบพระเจดีย์ ให้เป็นสวนสาธารณะ ปลูกไม้ดอกไม้ประดับ ทำให้บริเวณนั้นร่มรื่น น่าดูยิ่งขึ้นต่อมามีการสร้างวิหารเพื่อประดิษฐานรูปหล่อหลวงพ่อแสง และสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี โดยร่วมใจกันบูรณะเจดีย์ครั้งใหญ่เนื่องในวโรกาสที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เจริญพระชนมายุ ครบ ๔๔ พรรษา ในพ.ศ. ๒๕๔๖

◆ (สวนรอบเจดีย์หลวงพ่อแสงและวิหารบูชาหลวงพ่อแสง) ◆

เจดีย์หลวงพ่อแสง

เจดีย์หลวงพ่อแสง วัดมณีสถิตย หรือที่ชาวบ้านเรียกกันสั้น ๆ ในปัจจุบันว่า วัดมณี มีปูชนียวัตถุสถานที่สำคัญประการหนึ่ง คือ เจดีย์หลวงพ่อแสง เป็นเจดีย์ฐานเล็กแต่ทรงสูง อยู่ทางด้านใต้ของวัด สามารถมองเห็นได้แต่ไกล และถือเป็นสัญลักษณ์ตราประจำวัดด้วย เจดีย์นี้มี

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลอีกด้วย

โบราณวัตถุที่สำคัญ

จารึกบนแผ่นไม้บุษบกธรรมาสน์ วัดมณีสถิตย เป็นไม้สร้างในปีพุทธศักราช ๒๒๒๕ เป็นภาษาไทย จำนวนด้าน ๑ ด้าน มี ๑๑ บรรทัดวัดฤจารึก เป็นรูปสี่เหลี่ยมกว้าง

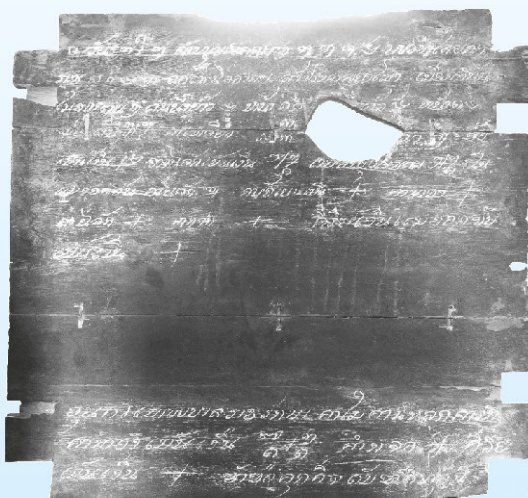

◆ (กลุ่มสิ่งก่อสร้างภายในพื้นที่วัดมณีชลขันธ์) ◆

๔๔ ซม. สูง ๖๗ ซม. หน้า ๑๔ มม. เนื้อหากล่าวถึงประวัติการสร้างบุษบกธรรมาสน์หลังนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๒๒๕ และรายละเอียดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายผู้สร้างคือ ขุนศรีเทพบาลราชรักษาและแม่อกบัน อายุจากศักราชที่ปรากฏในจารึก คือ พ.ศ. ๒๒๒๕ ตรงกับสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (ครองราชย์ พ.ศ. ๒๑๙๙ - ๒๒๓๑) เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์ จังหวัดลพบุรี ได้ขอรับมอบชิ้นส่วนธรรมาสน์ ที่เก็บรักษาอยู่ในศาลาวัดมณีชลขันธ์ มาจัดแสดง ลักษณะเป็นหลังคาซ้อนกันเป็นชั้นๆ เรียวเล็กขึ้นไปจนถึงปลายสุดเป็นยอดแหลม ตัวเรือนโปร่งสำหรับภิกษุนั่งแสดงธรรม มีบันไดทางขึ้นข้างบุษบก อนึ่ง ในสมัยอยุธยาที่มีความนิยมในการสร้างบุษบกธรรมาสน์เพื่อถวายวัด เนื่องด้วยความศรัทธาหรือเพื่ออุทิศส่วนกุศลแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ ได้ลดความนิยมลงไป เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายสูงและใช้เวลาในการสร้างนาน เพราะต้องใช้ไม้เนื้อดี และช่างต้องมีความประณีตสูง ปัจจุบันจัดแสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์

◆ (จารึกบนแผ่นไม้บุษบกธรรมาสน์) ◆

■ แหล่งที่มา : สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดลพบุรี

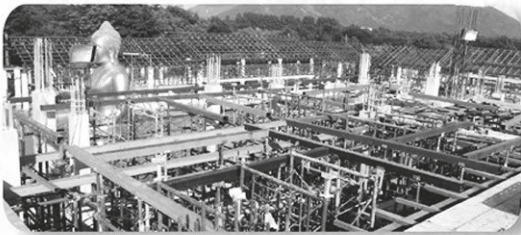
มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พระราชวิสุทธิประชาณถ
(หลวงพ่อดลงกต วัดพระบาทน้ำพุ)
ประธานอุปัถม์ภ

ขอเชิญร่วมบริจาคสมทบทุนสร้าง

อาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

รับชมวิดีโอตัวอย่างของอาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ ได้ที่นี่

ร่วมบริจาคตามกำลังศรัทธา

ธนาคาร กสิกรไทย สาขา โคกสำโรง

ชื่อบัญชี : ทุนนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

เลขที่บัญชี 095-1-96242-2

หรือสแกน QR CODE

ถึงเวลาไปมานั่งสำรอง

อุปสรรคและปัญหาที่ไม่คาดคิดเป็นของแสดงสำหรับคนกำลังมีเป้าหมาย ไม่มีใครอยากสะดุดหรือพ่ายแพ้ระหว่างทาง แต่บางครั้งชีวิตก็คล้ายเกมสล็อตที่ต้องแข่งมากกว่าหนึ่งครั้ง แล้วจะให้ชนะทุกครั้งทีลงแข่งนั้นเป็นไปได้ยากเหลือเกิน..

ที่จริงเชื่อว่าเพียงเพราะสถานการณ์ตอนนี้ ที่ทำให้เขียนมูมนี้อยู่ แต่ในหลายคนที่มีเป้าหมาย มีจุดหมายที่ต้องทำอะไรสักอย่าง แล้วกำลังจะไม่เป็นดังหวัง หรือกำลังเจออุปสรรคใหญ่หลวงนั้น มันเกิดได้กับทุกคน

ในกีฬาที่แข่งขันเป็นทีม ย่อมมีนักกีฬาที่เป็นตัวหลักตัวสำคัญ ที่หากขาดไป หรือลงแข่งไม่ได้ ย่อมมีผลเสียหรือทำให้โอกาสชนะลดน้อยลงมาก แต่หลายครั้งโค้ชหรือผู้จัดการทีมก็ต้องตัดสินใจที่จะไม่ส่งลงแข่งขัน แม้จะอยากชนะในเกมนั้นก็ตาม

เหตุผลส่วนใหญ่เพราะ “เป้าหมายระยะยาว” ของทีม การที่โค้ช หรือ ผู้จัดการทีมไม่ส่งนักกีฬาค้นสำคัญลงแข่งไม่ได้หมายความว่า ไม่อยากชนะ หรือความมุ่งมั่นลดลง แต่เพื่อเก็บตัวให้ได้พัก แม้กระทั่งเป็นเทคนิคในครึ่งเวลาหลังก็มีเช่นกัน

การที่ฝืนให้ลงแข่งทุกเกม ผลเสียอาจเกิดขึ้นได้มากมาย ความอ่อนล้าทางร่างกาย, ความกดดัน, หหมดแรงจูงใจ, หรือหมดความคิดสร้างสรรค์ในเกม มันเป็นไปได้หมด

สำหรับ “เรา” หลายคนที่มีความมุ่งมั่น เมื่อปัญหาอุปสรรคมีมาไม่เลิกรา “หลายระลอก” มันก็คล้ายเกมกีฬาที่เราต้องลงแข่งเพื่อเอาชนะบอยเกินไป บางทีมันถึงถึงเวลาที่หยุดไป “มานั่งสำรอง” บ้าง มิเช่นนั้นก็ไม่ต่างกัน คืออาจชนะนัดนี้ แต่ถ้าโชคไม่ดี เกิดบาดเจ็บ, ฟอรั่มหลุด, หรือกดดันมากเกินไป ผลเสียอาจเกิดอีกหลายเกมตามมา และนั่นไม่คุ้มค่าเลย

“หยุดไม่ได้เพราะไม่มีใครอีกแล้ว?”

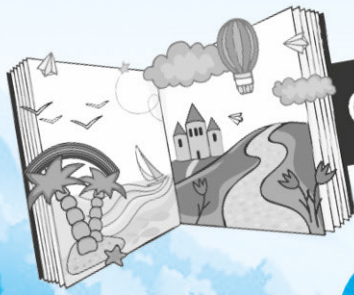
ก็อาจมีบางทีที่เปรียบเปรยแล้วเสมือนว่า พักไม่ได้ เพราะทีมไม่มีใครสำรองเราแล้ว เช่นนี้ก็ต้องลงเล่นแบบ เข้าใจในสภาพตนเอง เกมนี้ นัดนี้ เล่นเพื่อประคองทีม สิ่งสำคัญคือต้องให้ร่างกายจิตใจดีขึ้น พร้อมมุ่งหน้าตั้งใจใหม่ในเกมอื่น หรืออนาคตที่จะต้องก้าวหน้า

สิ่งหนึ่งที่ต้องไม่ลืมในกีฬามีโค้ช มีผู้จัดการทีมคิดแทนหรือนำทางให้ แต่ชีวิตเราต้องมีสติตัดสินใจด้วยตัวเอง ถ้ากำลังอ่อนล้า คิดอะไรไม่ออก แสดงว่ากำลังจะแข่งไม่ไหว ถึงเวลาไปมานั่งสำรอง การได้พักนั่งมองเกมคนอื่นก็ได้มีข้อเสียอะไร อาจได้ช่องทาง ไอเดียใหม่ๆ ให้กับตัวเองได้อีกทาง

ที่สำคัญ ถึงจะแพ้เกมนี้แต่ชีวิตนี้ยังมีอีกหลายเกมที่เราต้องเอาชนะ...

■ แหล่งที่มา : บทความฉบับปรับปรุง เผยแพร่ครั้งแรก
Facebook Sirichaiwatt เมื่อ 13/05/2021

นิทานชาดก

เรื่อง... แม่แพะกับเสือเหลือง

ในสมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าประทับอยู่วัดเวฬุวัน เมืองราชคฤห์ทรงปรารภแม่แพะตัวหนึ่ง ได้ตรัสอดีตนิทานมาสาธก ว่า...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระโพธิสัตว์เกิดเป็นฤาษีบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าหิมพานต์เป็นเวลานาน ต่อมาได้สร้างบรรณศาลาที่ซอกเขาแห่งหนึ่งใกล้เมืองราชคฤห์ ทุกวันพวกคนเลี้ยงแพะจะพากันต้อนแพะมาเลี้ยงที่ซอกเขาใกล้ที่อยู่ของพระฤาษีนั้นเป็นประจำ เพราะมีภูเขาล้อมรอบเมื่อปล่อยแพะแล้ว พวกเขาก็จะพากันเล่น ตกเย็นถึงจะไปต้อนแพะกลับบ้านไป

ต่อมาเย็นวันหนึ่ง เมื่อได้เวลาต้อนแพะกลับบ้าน มีแม่แพะตัวหนึ่งไปหากินไกลฝูง ไม่ทันเห็นฝูงแพะกลับคอก จึงเดินล่าหลังอยู่ ในขณะนั้นมีเสือเหลืองตัวหนึ่งเห็นแม่แพะนั้นกำลังเดินกลับ แพะพอเห็นเสือเหลืองยืนตัวกรออยู่ข้างหน้าก็คิดว่า

“วันนี้ชีวิตเราไม่รอดแน่ นอกจากจะพูดคำอ่อนหวานให้มันใจอ่อนเท่านั้น เราถึงจะรอดไปได้”

เมื่อเดินเข้าไปใกล้เสือเหลือง จึงพูดขึ้นว่า “คุณลุงคะสบายดีหรือเปล่า แม่ฉันถามหาลุงอยู่เป็นประจำ พวกเราคิดถึงคุณลุงอยู่เป็นประจำ พวกเราคิดถึงคุณลุงตลอดเวลาละค่ะ”

เสือเหลืองได้ฟังก็รู้ว่านี่เป็นกลลวงของแม่แพะจึงตอบไปว่า “แม่แพะ เจ้าบังอาจมาเหยียบหางเราได้ วันนี้เจ้าคงว่าเจ้าจะพ้นจากความตายไปได้ด้วยการเรียกเราว่าลุงเธอ”

แม่แพะ “ท่านนั่งหันหน้ามาทางฉัน ฉันก็อยู่ตรงหน้าของท่าน ไฉนฉันถึงจะเหยียบหางของท่านที่อยู่ด้านหลังของท่านละ”

เสือเหลือง “ทวีปทั้ง ๔ มหาสมุทรและภูเขาทั้งหมดเราเอาหางวางไว้หมด เจ้าจะไม่เหยียบหางของเราได้อย่างไร”

แม่แพะ “พวกญาติ ๆ ได้บอกเรื่องหางของท่านยาวให้ฉันทราบก่อนแล้ว ฉันจึงมาทางอากาศ”

เสือเหลือง “เรารู้ว่าเจ้ามาทางอากาศ ฝูงเนื้อเห็นเจ้าจึงแตกตื่นหนีไป ทำให้อาหารของเราหนีไปหมด เจ้าจะว่าอย่างไร” กล่าวจบก็ได้ตะครุบแม่แพะมากินเป็นอาหารในที่สุด

พระพุทธองค์ เมื่อตรัสอดีตนิทานจบได้ตรัสพระคาถาว่า “ในคนโหดร้ายไม่มีเหตุไม่มีผล ไม่มีถ้อยคำเป็นสุภาสิตในคนโหดร้าย บุคคลพึงทำการหลบหนีไปให้พ้น เพราะคำของคนดีมันก็ไม่ชอบ”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า : เหตุผลและคุณธรรมไม่มีในผู้ร้าย

■ แหล่งที่มา : <http://www.dhammathai.org/>

วันแรงงาน

คณะกรรมการจัดงานที่ระลึกแรงงานได้จัดประชุมขึ้น โดยมีความเห็นตรงกันว่าควรกำหนดให้วันที่ ๑ พฤษภาคม ให้เป็นวันที่ระลึกถึงแรงงานไทย จึงได้มีหนังสือถึงนายกรัฐมนตรีขอให้รับรองวันที่ ๑ พฤษภาคม ทำให้นับแต่นั้นมาวันที่ ๑ พฤษภาคม จึงกลายเป็น วันกรรมกรแห่งชาติ จนต่อมาก็ได้เปลี่ยนชื่อเป็น วันแรงงานแห่งชาติ

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติกำหนดวิธีระงับข้อพิพาทแรงงาน ที่ได้กำหนดให้ลูกจ้างมีสิทธิหยุดงานในวันแรงงานแห่งชาติได้ แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีอายุได้เพียง ๑๔ เดือนก็ถูกยกเลิกไป โดยมีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๙ มาแทนที่ และให้อำนาจกระทรวงมหาดไทยออกประกาศกำหนดเรื่องการคุ้มครองแรงงาน อีกทั้งยังกำหนดให้วันกรรมกรเป็นวันหยุดตามประเพณี แต่เนื่องด้วยสถานการณ์บ้านเมืองในขณะนั้นมีความไม่แน่นอน จึงมีคำสั่งแจงออกมาในแต่ละปีเพื่อเป็นการเตือนนายจ้างให้ลูกจ้างหยุดงานในวันที่ ๑ พฤษภาคม โดยในบางปีก็ได้มีการขอร้องไม่ให้มีการเฉลิมฉลองเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง

จนกระทั่งมาถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้เปิดโอกาสให้มีการเฉลิมฉลองตามสมควร โดยได้มอบหมายให้กรมแรงงานที่ขณะนั้นสังกัดกระทรวงมหาดไทยจัดงานฉลองวันแรงงานแห่งชาติขึ้นที่สวนลุมพินี ภายในงานได้มีการจัดให้ทำบุญตักบาตร มีนิทรรศการแสดงความรู้ ตลอดจนกิจกรรมอื่นๆ อีกมากมาย

สำหรับ วันแรงงานแห่งชาติ ไม่ถือว่าเป็นวันหยุดทางราชการ ฉะนั้น หน่วยงานราชการก็ยังคงเปิดทำงานและให้บริการตามปกติในวันแรงงานแห่งชาติ ส่วนที่มีการหยุดงานจะเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจและหน่วยงานเอกชนเท่านั้น

■ แหล่งที่มา : ru.ac.th

ในสมัยก่อน ประเทศในแถบยุโรปจะนับว่า วันเมย์เดย์ (May Day) เป็นวันเริ่มต้นฤดูใหม่ในหน้าเกษตรกรรม จึงได้จัดให้มีพิธีเฉลิมฉลองและทำการบวงสรวงเพื่อขอให้เทพเจ้าช่วยดลบันดาลให้การปลูกพืชเป็นไปด้วยดี อีกทั้งยังขอให้ประชาชนอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบ มีความร่มเย็นเป็นสุข รวมถึงทางภาคเหนือของยุโรปก็มีการจัดงานรอบกองไฟในวันเมย์เดย์นี้ด้วย ซึ่งประเพณีนี้ในประเทศอังกฤษก็ยังคงปฏิบัติกันสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ในตอนแรก วันเมย์เดย์ถือเป็นเพียงแค่วันหยุดพักผ่อนประจำปี แต่ต่อมาประเทศอุตสาหกรรมในหลายๆ แห่งได้ถือว่าวันนี้เป็นวันหยุดตามประเพณี โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของผู้ใช้แรงงานที่ได้ทำประโยชน์ต่างๆ ต่อเศรษฐกิจของประเทศ ความหมายของวันเมย์เดย์จึงเปลี่ยนไปจากเดิม จนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้มีการออกมาเรียกร้องในหลายประเทศทางแถบตะวันตกให้ถือเอาวันที่ ๑ พฤษภาคม เป็นวันแรงงานสากล ทำให้ในหลายประเทศได้เริ่มมีการจัดงานเฉลิมฉลองวันแรงงานเป็นขึ้นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และสืบทอดเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

วันแรงงานในประเทศไทย

อุตสาหกรรมไทยในสมัยก่อนได้เริ่มขยายตัวมากขึ้น ผู้ใช้แรงงานต่างก็มีปัญหาที่เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งปัญหาแรงงานก็ยังคงมีความซับซ้อนยากที่จะแก้ไขได้โดยงาน ทำให้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ประเทศไทยได้เริ่มมีการจัดการบริหารแรงงาน โดยเป็นการจัดสรรและพัฒนาแรงงาน ตลอดจนคุ้มครองและดูแลสภาพการทำงานของแรงงาน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสร้างรากฐานและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างให้ดีขึ้น ซึ่งในวันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

มงคลที่ ๑๘ “ทำงานไม่มีโทษ”

โรงงานที่ดีมีประสิทธิภาพ
ไม่ใช่เพียงเพราะผลิตผลงานได้มากเท่านั้น
แต่จะต้องผลิตผลงานที่มีคุณภาพและเป็นประโยชน์ด้วย
เช่นกัน คนเราจะเจริญก้าวหน้า
ทำประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่นได้
ไม่ใช่เพียงเพราะทำงานได้มากเท่านั้น
แต่จะต้องเลือกทำเฉพาะงานที่ไม่มีโทษด้วย

งานไม่มีโทษ คือ อะไร ?

งานไม่มีโทษ หมายถึง งานที่ไม่มีเวรไม่มีภัย ไม่เบียดเบียนใคร แต่เป็นประโยชน์ทั้งแก่ตนและผู้อื่น
ความสามารถในการทำงานของคนมีอยู่ ๒ ระดับ คือ ชั้นทำได้ กับ ชั้นทำดี

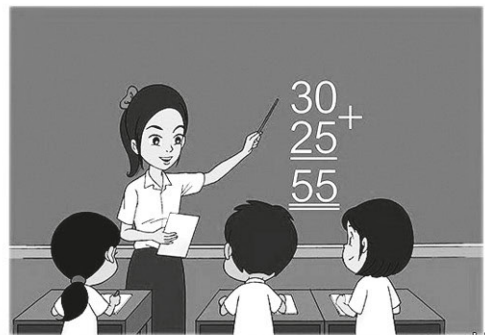
ทำได้ หมายถึง การทำงานสักแต่ให้เสร็จๆ ไป
จะเกิดประโยชน์หรือไม่เพียงใด ไม่ได้คำนึงถึง

ทำดี หมายถึง การเป็นผู้คิดให้รอบคอบถึง
ผลได้ผลเสียทุกแง่มุม แล้วจึงเลือกทำเฉพาะแต่ที่เป็น
ประโยชน์จริงๆ สิ่งใดที่ไม่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ ทั้ง
แก่ตนเองและผู้อื่นเพียงพอก็ไม่ทำสิ่งนั้น พุดสั้นๆ ก็คือ
ถ้าทำต้องให้ดีถ้าไม่ดีต้องไม่ทำ

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทำได้ หมายถึง ทำสิ่งต่างๆ
ได้ตามที่ตนอยากได้ อยากทำ เช่น ค้าขายหา
ผลประโยชน์เข้าตัวเป็น โดยไม่เลือกสิ่งของที่ค้าอาจ
ขายสิ่งที่ไม่ควรขาย อย่างพวกเหล้า บุหรี่ ยาบ้า เป็น
ต้นก็ได้ หรืออยากได้ยศ อยากได้ตำแหน่ง ก็มุ่งมัน
ช่วงชิงเอาให้ได้ ผิดถูกชั่วดีอย่างไรไม่ได้คำนึง การ
ทำได้จึงเป็นเพียงคุณสมบัติขั้นต้นของคนทำงานเท่า
นั้น ถ้าจะให้ดีจริงแล้ว ต้องถึงขั้น ทำดี คนทำดีนั้นมี

มงคลที่ ๑๘ ทำงานไม่มีโทษ

ยศยอมเจริญแก่ผู้มีความหมั่น มีสติ มีภาระงานสะอาด ใครตรวจก่อนแล้วจึงทำ
สำรวมแล้ว เป็นอยู่โดยธรรม ไม่ประมาท
พ. ๕. ๒๕/๑๒/๑๘

www.webkal.org

คุณสมบัติในตัวถึง ๒ อย่าง คือนอกจากจะ ทำได้ แล้ว
ยังสามารถเลือก ไม่ทำก็ได้ ถ้าเห็นว่าทำแล้วจะไม่
ดีอย่างนี้จึงจะเก่งแท้

อาจจะเปรียบได้ว่า คนทำงานชั้นทำได้ ก็เหมือน
กับเด็กทารกที่เพิ่งรู้จักกิน ทำเป็นแต่เพียงหยิบอะไร
ใส่เข้าปากแล้วกลืนลงท้องไป กินขั้นนี้เรียกว่ากินได้
ยังไม่ใช่คนกินเป็น ยังไม่มีความดีพิเศษอะไรนักถ้าพี่
เลี้ยงเผลออาจหยิบสิ่งที่เป็นพิษใส่เข้าปากแล้วกลืนลง
ท้อง ให้ผู้ใหญ่ต้องเดือดร้อนวิงวอนหาหมอก็ได้แต่คนกิน

เป็นจะต้องรู้จักเลือกของกินเห็นว่าควรกินจึงกิน ถ้าไม่ควรกินก็ไม่กินเช่นเดียวกันพนักงานที่เก่งแต่ต้องถึงขั้นทำดีคือไม่ใช่สักแต่ทำงานได้ แต่ต้องเห็นว่าจะทำงานเป็นงานที่ดีควรทำจึงลงมือทำ

งานที่เราทำนั้นแบ่งได้เป็น ๒ ประการ คือ

๑. งานที่ทำเพื่อประโยชน์ตนเอง
๒. งานที่ทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

งานที่ทำเพื่อประโยชน์ตนเอง คือการทำมาหาเลี้ยงชีพต่างๆ เช่น ทำนา ทำสวน ค้าขาย เป็นครู เป็นช่างไม้ ช่างยนต์ ฯลฯ ซึ่งในเรื่องการประกอบอาชีพนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า อาชีพต้องห้ามต่อไปนี้ พุทธศาสนิกชนไม่ควรทำ ได้แก่

๑. การค้าอาวุธ
๒. การค้ามนุษย์
๓. การค้ายาพิษ

๔. การค้ายาเสพติด
๕. การค้าสัตว์เพื่อนำไปฆ่า

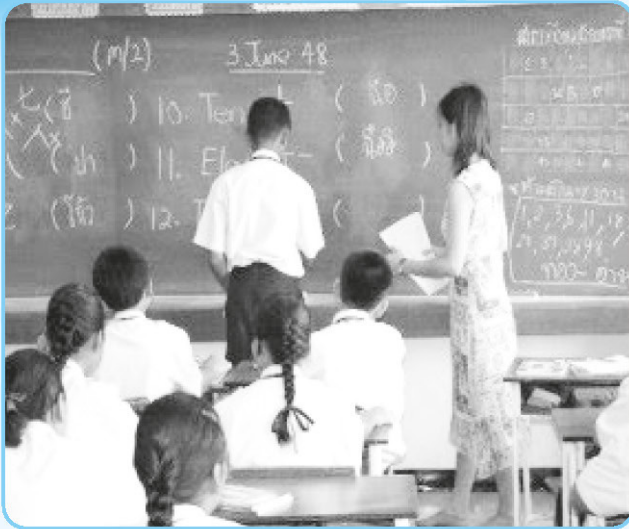
ใครก็ตามที่ประกอบอาชีพ ๕ ประการข้างต้นนี้ ได้ชื่อว่าทำงานมีโทษ และก่อให้เกิดโทษแก่ตนเองมากมายสุดประมาณ แม้จะร่ำรวยเร็วก็ไม่คุ้มกับบาปกรรมที่ก่อไว้

งานที่ทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม คือการทำงานสังคมสงเคราะห์ช่วยเหลือคนข้างเคียง และช่วยเหลืองานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม เช่น สร้างสะพาน ทำถนน สร้างศาลา ที่พักอาศัยข้างทาง ฯลฯ

ข้อเตือนใจพนักงานเพื่อส่วนรวม

ในการทำงาน ให้ทำเต็มที่ตามกำลัง แต่อย่าทำจนล้นมือ และก่อนจะทำงานเพื่อส่วนร่วมนั้น เราจะต้องฝึกฝนตัวเราเองให้ดีขึ้น ฝึกแก้นิสัยที่ไม่ดีๆ ในตัวด้วยการประพฤติธรรมดั่งมงคลที่ ๑๖ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกระทบกระทั่งกับ ผู้อื่นเวลาทำงาน และเพื่อให้

สามารถควบคุมการทำงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย ว่า เพื่อสังคมจริงๆ ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียง เพื่อความมีหน้ามีตาของเราเอง และให้รับรู้ว่าการทำงานเพื่อส่วนรวมนั้น แท้จริงผู้ที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดก็คือ ตัวเราเอง คือได้ทั้งบุญกุศลและอุปนิสัยที่ดีติดตัวไปเบื้องหน้า และเป็นการสร้าง สิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่ตัวเองอีกด้วย ส่วนประโยชน์ที่ผู้อื่นจะได้รับถือเป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น ถ้าคิดได้อย่างนี้จะทำให้ใจสบาย มีกำลังใจในการทำงาน และไม่คิดทวงบุญทวงคุณเอากับใคร

นอกจากนั้น ผู้ที่จะทำงานเพื่อส่วนรวมจะต้อง ศึกษาศิล ๘ วิชาอุโบสถศีล เพื่อเป็นการฝึกควบคุมอารมณ์ให้ดี เพราะการทำงานเพื่อส่วนรวมนั้น จะต้องคลุกคลีกับคนจำนวนมาก มีโอกาสที่จะกระทบกระทั่งกันได้ง่าย ทำให้เดือดร้อนในภายหลัง ทั้งๆ ที่ทำด้วยความหวังดี ตนเองก็มีกรรมติดตัวไป และก่อนที่จะทำงานเพื่อสังคม ให้ปรับปรุงสภาพในครอบครัวของตนให้ดี ต้องมีเวลาให้ลูกให้ครอบครัว ให้พอ ครอบครัวจะได้มั่นคงเป็นสุข ส่งผลให้เราทำงานได้เต็มที่ โดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง

อานิสงส์การทำงานไม่มีโทษ

คนทำงานมีโทษนั้น ได้กับเสียเป็นเงาตามตัว ยิ่งได้งานมากก็ทุกข์ใจมาก เข้าทำนอง “อัมท้องแต่พร่องทางใจ” ยิ่งรวยได้ทรัพย์มากเท่าไรโอกาสที่

จะเสียคนก็มากเท่านั้น ยิ่งทำก็ยิ่งทุกข์ คุณความดีในตัวลดลงทุกที ส่วนคนที่ ทำงานไม่มีโทษนั้น จะก้าวหน้าไปสู่ความสุขแท้และความเจริญแท้ ถึงแม้จะไม่รวยทรัพย์ แต่ก็รวยความดี

คนทำงานไม่มีโทษนั้นจะหลับก็มีความสุข จะตื่นก็มีความสุข ไม่อายใคร ไม่ต้องหวาดระแวงใคร เพราะงานที่ทำเป็นประโยชน์แก่โลกล้วนๆ ไม่มีโทษเข้าไปเจือปนเลย เชื่อว่าได้ทดแทนบุญคุณของโลกที่อาศัยเกิดมา เมื่อทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วจะได้สันติสุข เป็นเครื่องตอบแทนไปชั่วกาลนาน

“ยศยอมเจริญแก่ผู้มี ความหมั่น มีสติ มีการงานสะอาด ใคร่ครวญก่อนแล้วจึงทำ สำรวมแล้ว เป็นอยู่โดยธรรม ไม่ประมาท”

■ แหล่งที่มา : กัลยาณมิตร เพื่อนแท้สำหรับคุณ เรื่อง มงคลชีวิต ๓๘ ประการ จาก www.kalyanamitra.org

มีสติ รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ทุกเมื่อ
เพื่อให้เราไม่หลงในสภาวะธรรมทั้งหลาย

พระราชวิสุทธิประชานถ
(หลวงปู่อลงกต)

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
สถานปฏิบัติธรรม และสังฆนียสถาน
www.srisuvarnabhumbuddhist.com

Facebook

Line

Youtube

ธรรมะ จาก... หลวงพ่ोज้าวคุณ

เรื่อง... “ทำไมต้องมีสติ”

หลวงพ่อกำลังพูดถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มีมันเกิดขึ้น โดยที่เราควบคุมไม่ได้ เราอาจจะเรียกว่าอุบัติเหตุ อุบัติภัยอะไรก็แล้วแต่ ถ้าหากว่าเราอยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ โดยที่เราขาดสติ เกิดอะไรขึ้น บางที่เราตกใจทำอะไรไม่ถูก ควบคุมตัวเองไม่ได้ จากเรื่องถูก ก็กลายเป็นเรื่องผิด จากเรื่องดี ก็กลายเป็นเรื่องร้าย จากเรื่องเล็กก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ การสูญเสียที่เกิดจากความขาดสตินั้น มีอยู่ทุกวัน เราขับรถเร็วเกินไป ก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุได้โดยง่าย แต่ถ้าเราขับรถพอประมาณไม่เร็วจนเกินไป บางครั้งแม้จะมี เหตุการณ์อะไรที่ไม่คาดฝัน เรายังสามารถเบรกทัน ยังหลบได้ แต่ถ้าเราขาดสติ เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นมา มันก็ทำให้เราต้องบาดเจ็บ ล้มตาย เพราะความขาดสติ แต่ถ้าเรามีสติ เราก็จะรู้ว่าขับรถความเร็วประมาณเท่าไรถึงจะปลอดภัย เรามีสติเวลาขึ้นบันไดแล้วก็จะพลาดยาก ก้าวแต่ละก้าวเราถึงต้องมีสติ รถที่เราขับไปในแต่ละวัน แต่ละเวลาเราต้องมีสติ สติจึงเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญที่สุดของชีวิต สติคือความรู้ตัวทั่วพร้อม

ซึ่งเป็นกำลังหลักที่ควบคุมเราอยู่ตลอดเวลาชีวิต เราหายใจเข้าออก ก็ไม่เคยนึก ไม่เคยคิดไม่เคยสนใจ แต่การทำหน้าที่ของสติก็ดำเนินไป การที่เราได้เห็นรูป สติก็ทำหน้าที่ การที่เราได้ยินเสียง สติก็ทำหน้าที่ แต่การทำหน้าที่เหล่านี้ จะทำได้แค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับตัวเอง ถ้าเราฝึกสติ การรับรู้เรื่องราวต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ตัวเรา รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และภายใน ก็คือธรรมารมณ์ที่มีอยู่ในตัวเราเอง ให้รู้เห็นตามความเป็นจริง เมื่อรู้แล้วเราก็จะเข้าใจ เมื่อเข้าใจแล้วจะนำไปสู่การรู้เห็นตามความเป็นจริงของสิ่งเหล่านั้นอย่างถูกต้อง เราจะได้ประโยชน์จากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และสภาวะของธรรมารมณ์ในตัวของเราเองได้อย่างถูกต้อง และเป็นประโยชน์มากขึ้น ถ้าเรามีสติ แต่ถ้าเราทำอะไรแบบไม่มีสติ ขาดสติ นั้น

ก็เรียกว่าเราประมาท การตั้งอยู่ในความประมาท ทนทางที่จะนำไปสู่ความผิดพลาด ก็เกิดขึ้นได้ง่ายมาก เมื่อผิดพลาดแล้ว บางอย่างก็อาจจะกลับมาหรือเริ่มต้นใหม่ได้ แต่บางอย่างเราไม่มีโอกาสที่จะเริ่มต้นอีกแล้ว

ดังนั้นเวลาจะทำอะไรเราต้องมีสติ ชีวิตตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ชีวิตเราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความสติ ถ้าเราขาดสติ มันก็เหมือนคนที่ตายแล้วนั่นเอง “ผู้ตั้งอยู่ในความประมาท ก็เหมือนคนที่ตายแล้ว”

พระธรรมนำสุข

เรื่อง เชื่อง่ายกลายเป็นเหยื่อ

ในยุคที่โลกมีการสื่อสารไร้พรมแดนมีอิสระอย่างมากมาย ในการแสดงมุมมองความคิดเห็นของตน จริงบ้างเท็จบ้าง ความง่ายต่อการรับรู้ข่าวสารต่างๆจึงน่าจะเป็นอันตรายต่อผู้เสพข่าว ยิ่งขาดการพิจารณาไว้ซึ่งวิจารณญาณทำให้เกิดเป็นเหยื่อของเหล่ามิจฉาชีพที่คอยจ้องแสวงหาผลประโยชน์จากผู้หลงเชื่อกระทำตนเป็นมวงคลตื้นข่าวเชื่อตามๆกันอย่างไร้เหตุผล ด้วยหวังว่าตนจะได้รับผลอย่างที่เขาว่ากันมา มาคิดกันง่าย ๆ หากชีวิต ได้อะไรมาง่ายๆเพียงแค่จุดรูปไม่กี่ตอก โลกนี้คงปราศจากเสียงร้องไห้คร่ำครวญเสียงบ่น ตำ จากความทุกข์ ยากลำบากนานัปการที่ต้องประสบพบเจอในการดำเนินชีวิตการฝากชีวิตไว้กับความหวังลมๆแล้งๆยังจะทำให้ชีวิตอยู่ยากลำบากขึ้นไปอีก

เพราะฉะนั้นควรดำรงตนอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงตามหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าจะชื่ออะไรก็ต้องมีเหตุมีผลมีสติประกอบการพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของการกระทำตามความเชื่อจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของความโลภ ที่เขาเอามาล่อหลอก แล้วก็หลงเชื่ออย่างไม่ลืมหูลืมตาพระพุทธองค์ทรงตรัสสอนไว้บนหลัก “กาลามสูตร” กล่าวถึงวิธีปฏิบัติต่อสิ่งที่ตนสงสัยหรือหลักความเชื่อ ๑๐ ประการดังนี้

๑. อย่าปลงใจเชื่อด้วยฟังตาม ๆ กันมา
๒. อย่าปลงใจเชื่อด้วยการถือสืบ ๆ กันมา
๓. อย่าปลงใจเชื่อด้วยการเล่าลือ
๔. อย่าปลงใจเชื่อด้วยการอ้างตำราหรือคัมภีร์
๕. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะตรรกะ
๖. อย่าปลงใจเชื่อเพราะการอนุমান
๗. อย่าปลงใจเชื่อด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล
๘. อย่าปลงใจเชื่อเพราะเข้ากันได้กับทฤษฎีที่พึงใจไว้แล้ว
๙. อย่าปลงใจเชื่อเพราะมองเห็นรูปลักษณ์น่าจะเป็นไปได้
๑๐. อย่าปลงใจเชื่อเพราะนับถือท่านสมณะนี้เป็นครูของเรา

พระสูตรนี้พระองค์ท่านมิได้ห้ามมิให้เชื่อ แต่ให้เชื่อด้วยมีปัญญาประกอบด้วย มิฉะนั้นความเชื่อต่างๆจะไม่พ้น “ความงมงาย”

๓๐ มีนาคม ๒๕๖๕

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลโต

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเขาลำดวนพัฒนา

ครึ่งหนึ่งในชีวิตที่คุณจะมีโอกาสได้ร่วมจรดงพุทธศาสนา

เรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา เป็นส่วนหนึ่งในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยการร่วมสมทบทุนจองโฉนดที่ดิน เพื่อสร้างพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และสังเวชนียสถาน ๔ ตำบล ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

ตารางฯ ละ ๔๔๔ บาท

**รับของที่ระลึกการบริจาค
พร้อมโฉนดและใบอนุญาตมรดกบัตร(ลดภาษี)**

ตะกรุด

หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี

พระพุทธรูปเจ้าน้อย
ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

- ๑ ตารางวา รั้ว ตะกรุด
- ๕ ตารางวา รั้ว หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ เล่ม
- ๑๐ ตารางวา รั้ว พระพุทธรูปเจ้าน้อย ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

ติดต่อแจ้งความจำนงสั่งจองที่ดิน ๐๙ ๔๓๕๑ ๘๒๖๐

